

Arrest

**nr. 340 843 van 10 februari 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Jan Van Rijswijcklaan 281
2020 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 13 juni 2025 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 18 juli 2025 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 december 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 december 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt op 6 november 2020 in het bezit gesteld van een F-kaart, in functie van zijn Nederlandse feitelijke partner die in België verblijft.

Op 7 november 2024 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel en een geldboete wegens inbreuken op de drugwetgeving die plaatsvonden tussen 17 juni 2023 en 1 juni 2024.

Op 10 maart 2025 wordt verzoeker een vragenlijst bezorgd in functie van een onderzoek om zijn verblijfsrecht te beëindigen op grond van redenen van openbare orde.

Op 13 juni 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf, aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“naam : A. (...)
voornaam : A. (...)
geboortedatum : (...)1997
geboorteplaats: (...)
nationaliteit : Marokko*

Krachtens artikel 44bis, §1 van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf om de volgende redenen:

U bent geboren op (...) 1997 in (...) (Marokko).

Op 16 april 2020 dient u bij het gemeentebestuur van Antwerpen een verblijfsaanvraag in als ander familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter). U wenst zich te herenigen met uw feitelijke partner B. (...) S. (...) (geboren op (...) 2002 in Breda, van Nederlandse nationaliteit). Op 27 april 2020 wordt u in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Op 06 november 2020 wordt u een F-kaart afgeleverd geldig tot 16 oktober 2025.

Op 01 juni 2024 wordt u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van handel in verdovende middelen, in vereniging.

Op 07 november 2024 veroordeelt de Correctionele rechtbank van Antwerpen u tot een gevangenisstraf van 18 maanden alsook tot een geldboete van 8000,00 EUR, zijnde 1000,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, daar u verdovende middelen (cocaine en cannabis) zonder vergunning heeft verkocht, te koop heeft aangeboden, heeft afgeleverd of geleverd. Bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn is de geldboete vervangbaar door een gevangenisstraf van 90 dagen. Wat betreft de gevangenisstraf verleent de rechtbank uitstel van tenuitvoerlegging voor een termijn van vijf jaar (uitgezonderd het reeds ondergane gedeelte in voorhechtenis). Wat betreft de geldboete krijgt u uitstel voor een termijn van drie jaar, doch slechts voor een gedeelte van 5600,00 EUR, zijnde 700,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen. De feiten vonden meermaals plaats op niet nader te bepalen data tussen 17 juni 2023 en 01 juni 2024.

Op de dag van uw veroordeling werd u in onmiddellijke vrijheid gesteld op basis van artikel 33 van de wet van 31 juli 2023 betreffende de voorlopige hechtenis.

Overwegende dat een beslissing tot beëindiging van het verblijf uw persoonlijke belangen aanzienlijk kan beïnvloeden, heeft u het recht om gehoord te worden vooraleer een dergelijke nadelige individuele maatregel jegens u wordt genomen. Dit fundamenteel recht is zowel verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten als in artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet. Het is essentieel dat u de mogelijkheid krijgt geboden om relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. Te dien einde werd op 07 maart 2025 een aangetekend schrijven met een vragenlijst hoorrecht verstuurd naar uw laatst gekende adres ((...)). U kreeg de mogelijkheid geboden om relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing tot beëindiging van verblijf kunnen verhinderen of beïnvloeden. Op 10 maart 2025 werd de aangetekende zending afgeleverd in uw brievenbus. U gaf immers een volmacht aan bpost om aangetekende zendingen rechtstreeks in uw bus te deponeren.

Overeenkomstig artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet beschikte u over een termijn van vijftien dagen geteld vanaf de ontvangst van de vragenlijst hoorrecht om relevante elementen schriftelijk over te zenden. Op 28 april 2025 stuurde uw raadsman via mail de ingevulde vragenlijst hoorrecht en een reeks stavingsstukken door. Onze administratie ontving de documenten dus laattijdig. U heeft nochtans nooit gevraagd om de termijn te verlengen. Op 07 mei 2025 stuurde uw raadsman via mail nog één bijkomend stavingsstuk door. Niettegenstaande jullie de documenten laattijdig overmaakten, besloot onze administratie rekening te houden met alle stukken.

Op 28 april 2025 ontving onze administratie: de ingevulde vragenlijst hoorrecht, een kopie van de verblijfskaart van uw partner B. (...) S. (...), een inschrijvingsbewijs bij de VDAB d.d. 09 april 2025, een bevestiging d.d. 09 april 2025 van uw afspraak bij het stedelijk agentschap voor integratie en inburgering in Antwerpen (Atlas), een attest van gezinssamenstelling, een attest waaruit blijkt dat mevrouw B. (...) S. (...) zwanger is, schermopnames van enkele sollicitatiebewijzen (sollicitatie als logistiek medewerker bij Mediamarkt Benelux, sollicitatie d.d. 06 maart als magazijnier via het uitzendkantoor SD Worx Jobs, sollicitatie d.d. 27 januari als orderpicker bij Soudal via het uitzendkantoor Randstad, sollicitatie d.d. 27 januari als magazijnier via het uitzendbureau Trixxo, sollicitatie d.d. 27 januari als magazijnier / orderpicker bij Petsolutions nv, sollicitatie d.d. 27 januari als orderpicker 2 shifts via het uitzendkantoor Select, sollicitatie d.d. 14 december 2024 als orderpicker via het uitzendkantoor Synergie, sollicitatie d.d. 13 december 2024 als orderpicker vaste nachtploeg bij ALDI Nord, sollicitatie d.d. 12 december 2024 als orderpicker nacht via het

uitzendkantoor Trixxo), een uitnodiging voor een gesprek bij de VDAB op 04 maart 2025, een tewerkstellingsattest afgeleverd door het uitzendkantoor Trixxo waaruit blijkt dat u van 16 juli 2021 tot en met 23 oktober 2021 als industrieel reiniger tewerkgesteld was, een tewerkstellingsattest afgeleverd door het uitzendkantoor Extra waaruit blijkt dat u van 02 februari 2022 tot 24 maart 2024 als uitzendkracht tewerkgesteld was, een uittreksel van het Marokkaans strafregister.

In de vragenlijst hoorrecht verklaart u dat uw moedertaal het Berbers of Riffijns is; dat u het Nederlands en het Arabisch kan lezen en / of schrijven; dat u sinds januari 2020 in België bent; dat u niet meer in het bezit bent van uw reisdocumenten omdat die in beslag werden genomen tijdens een huiszoeking in het kader van een gerechtelijk onderzoek; dat u betreffende reisdocumenten nooit heeft teruggekregen; dat u niet lijdt aan een ziekte die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u sedert juli 2018 in een duurzame relatie zit en een attest gezinssamenstelling voorlegt; dat uw partner zich niet in een ander land dan België bevindt. Op de vraag of u minderjarige kinderen heeft antwoordt u 'ja', maar u voegt eraan toe: "Ik heb nog (onderstreept) geen kinderen doch mijn vrouw / partner is zwanger. De bevalling is voorzien voor 9/11/2025. In bijlage een attest van zwangerschap.". U zegt geen minderjarige kinderen te hebben in een ander land dan België. Omtrent uw familiale situatie verklaart u in België een broer en nichten te hebben; dat u betreffende stukken later nog via mail zal overmaken (geen stavingsstukken ontvangen); dat u tevens familie heeft in een ander land dan België; dat uw moeder in Marokko woont; dat uw vader overleden is; dat een broer en zus in Spanje wonen. Op de vraag over uw schooltraject in België antwoordt u niets. Op de vraag over uw beroepstraject antwoordt u volop op zoek te zijn naar een tewerkstelling en dat de nodige bewijzen alsook de relevante tewerkstellingsattesten in de bijlage zitten. Over uw beroepstraject in een ander land dan België vermeldt u niets. U verklaart nooit een vervangingsinkomen of een recht op maatschappelijke integratie te hebben ontvangen; niet in een ander Europees land te hebben verbleven voor u naar België kwam; niet opgesloten of veroordeeld te zijn geweest in een ander land dan België. In de vragenlijst verklaart u verder niet in het bezit te zijn van documenten betreffende het verloop van uw laatste detentie; dat u na uw uitspraak van het vonnis in vrijheid werd gesteld; dat uw straf voor een deel met probatie uitstel werd opgelegd; dat u zich strikt aan de voorwaarden houdt die de rechtbank u heeft opgelegd; dat u niet naar uw herkomstland kan terugkeren omdat uw partner zwanger is. U voegt eraan toe dat: "Ik besef dat ik een stomme heb begaan maar ik ben zinnens om mijn verantwoordelijkheid tav mijn partner te nemen en tav de samenleving / gemeenschap. Ik ben actief op zoek naar werk om bij te dragen en kijk ernaar uit om mijn kind te verwelkomen en op te groeien zien in België.". Volgende informatie wenste u nog mee te delen aan onze administratie: "Mijn veroordeling was mijn eerste kennismaking met de justitiële autoriteiten en meteen ook mijn laatste. Zoals gesteld wil ik mijn leven verderzetten in België met mijn partner. Ik zal ook niet nalaten jullie in het bezit te stelen van de bewijzen van tewerkstelling eens ik hierover beschik en mijn zoektocht naar werk zijn vruchten afwerpt."

Op 07 mei 2025 stuurde uw raadsman via mail de factuur van uw inschrijving bij de Merksemse rijsschool door. U schreef zich in voor een logistieke opleiding. De factuur dateert van 30 april 2025.

Zowel uit de vragenlijst hoorrecht als uit de rest van uw administratief dossier blijkt dat u een stel vormt met mevrouw B. (...) S. (...) (geboren op (...) 2002 in Breda, van Nederlandse nationaliteit). Op 16 april 2020 bood zij zich aan bij het gemeentebestuur van Antwerpen teneinde een aanvraag voor verklaring van inschrijving (bijlage 19) in te dienen in de hoedanigheid van Europese onderdaan met toereikende bestaansmiddelen. Ze werd in het wachtregister ingeschreven. Op 06 november 2020 stelde het gemeentebestuur haar in het bezit van een E-kaart geldig tot 16 oktober 2025. Tijdens de eerste drie maanden van uw detentieperiode in de gevangenis van Antwerpen kwam zij regelmatig op bezoek. Concreet ontving u meermaals gemeenschappelijk en ongestoord bezoek van begin juni tot eind augustus 2024. Daarna stond u onder elektronisch toezicht. Naar eigen zeggen heeft u sinds juli 2018 een duurzame relatie met mevrouw B. (...) S. (...). Zij geraakte onlangs in verwachting. Haar vermoedelijke bevallingsdatum is uitgerekend voor 09 november 2025.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) beoogt onder meer het recht van eenieder op eerbiediging van zijn gezinsleven te waarborgen. Onze administratie betwist geenszins dat uw band met B. (...) S. (...) in dat kader als beschermingswaardig kan worden beschouwd. Toch bepaalt het tweede lid van voormeld artikel dat de Staat uw recht op eerbiediging van uw gezinsleven mag beperken mits voldaan wordt aan een aantal voorwaarden. Enerzijds moet de beperking bij wet voorzien zijn, anderzijds moet ze in een democratische samenleving noodzakelijk zijn om bijvoorbeeld de openbare veiligheid te beschermen en strafbare feiten te voorkomen. Niettegenstaande uw korte verblijfsduur in het Rijk, maakte u zich reeds schuldig aan ernstige drugsfeiten. Zoals later in onderhavige beslissing uiteengezet, vormt u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor de maatschappij. Inmenging in de uitoefening van uw recht op een gezinsleven is derhalve legitiem en noodzakelijk.

Bovendien maakt u nergens voldoende aannemelijk dat uw gezinsleven uitsluitend in België kan plaatsvinden. In uw administratief dossier is er immers geen sprake van onoverkomelijke hordes die de

voortzetting van uw gezinsleven in een ander land dan België verhinderen. Uit uw verklaringen komt weliswaar naar voren dat een terugkeer naar uw herkomstland onmogelijk zou zijn door de zwangerschap van uw partner, maar u voegt geen enkel argument aan om dat standpunt te verduidelijken. Hoewel uw partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, belet haar niets u vrijwillig naar Marokko te volgen om aldaar jullie gezinsleven verder te zetten. Het is tevens denkbaar dat u in Nederland of in een andere lidstaat van de Europese Unie verblijfsrecht tracht te verwerven. Als Nederlandse onderdaan kan mevrouw B. (...) S. (...) zich zonder noemenswaardige problemen opnieuw in Nederland vestigen. Het lijkt er trouwens op dat zij het grootste gedeelte van haar leven in Nederland heeft doorgebracht waardoor de binding nog bijzonder sterk is. Een verhuis naar Nederland zou u de mogelijkheid bieden met een propere lei te beginnen aangezien u er nog geen strafrechtelijke feiten pleegde. Eventueel verworven kennis van de Nederlandse taal komt er ongetwijfeld van pas.

Onze administratie erkent dat een terugkeer naar uw herkomstland of de vestiging in een ander land aanpassingsvermogen vraagt. Toch gingen jullie nog niet zo lang geleden - op eigen initiatief - reeds zo'n uitdaging aan. Begin 2020 kwamen jullie immers samen naar België, een land waar geen van jullie beiden eerder heeft gewoond. Wat jullie ongeboren kind betreft, dient te worden opgemerkt dat het zich moeiteloos aan zijn omgeving zal aanpassen. Mochten jullie België verlaten, dan heeft dat geen ontwrichtende impact op het ongeboren kind of op de pasgeboren baby. Wanneer mevrouw B. (...) S. (...) er echter voor zou kiezen om in België te blijven, dan kunnen jullie met elkaar in contact blijven via moderne communicatiemiddelen zoals sociale media, telefoon, e-mail enzoverder. Dergelijke communicatiemiddelen zijn zowel in België als in Marokko beschikbaar. Voorts zou zij u regelmatig in uw herkomstland kunnen komen bezoeken. Tot slot merkt onze administratie op dat jullie naar alle waarschijnlijkheid gedurende twee jaar een langeafstandsrelatie onderhielden.

In de veronderstelling dat jullie daadwerkelijk sinds juli 2018 een koppel vormen, duurde het niet minder dan twee jaar vooraleer jullie je in hetzelfde land vestigden. De geografische afstand tussen Nederland en Marokko hield mevrouw B. (...) S. (...) er niet van af om een relatie met u aan te gaan. Hoe dan ook, uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen de handhaving van de openbare orde. Het staat buiten kijf dat uw partner weet had van uw criminele activiteiten in het drugsmilieu voordat ze met u een gezin begon te stichten.

Laat ons nu de relatie met uw broers, zus en nichten analyseren. Volgens de vragenlijst hoorrecht wonen uw nichten en één van uw broers in België. Uw zus en andere broer zouden daarentegen in Spanje wonen. Opdat een relatie tussen broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par.33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Thans liggen er geen stukken voor waaruit blijkt dat u een in de zin van artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig gezinsleven onderhoudt met uw broers en zus. Een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden werd niet aangetoond. Hetzelfde geldt voor de relatie met uw nichten.

Verder wenst onze administratie graag een aantal kanttekeningen te maken bij uw verklaringen in de vragenlijst hoorrecht. Zo kondigde u bijvoorbeeld aan om kopieën van identiteitskaarten van familieleden over te maken. Concreet ging het over uw familieleden die in België zouden verblijven. Tot op heden mocht onze administratie geen kopieën ontvangen. Jammer genoeg vermeldde u evenmin de namen van betreffende familieleden, hetgeen ietwat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Teneinde uw familiale situatie zo goed mogelijk in kaart te brengen, verrichtte onze administratie enig opzoekingswerk. Zo blijkt dat u niet alleen voor uw partner een bezoektelating aanvraag, maar evenzeer voor haar broers genaamd B. (...) I. (...) en B. (...) S. (...). Zij kwamen twee keer op bezoek toen u in de gevangenis zat: op 23 augustus 2024 en op 31 augustus 2024. Zij staan trouwens niet ingeschreven in de Belgische bevolkingsregisters. Van nichten of een lijfelijke broer met verblijfsrecht valt echter geen spoor te bekennen.

Tijdens het opzoekingswerk stootte onze administratie wel op de naam A. (...) A. (...). In het veroordelend vonnis d.d. 07 november 2024 staat te lezen dat hij bij een malafide firma een huurcontract afsloot voor een voertuig dat u gebruikte om drugs bij de gebruikers aan huis te leveren. Later verklaarde u aan de politie dat A. (...) A. (...) uw stiefbroer is. Wanneer de politiediensten uw woning doorzoeken, vinden ze trouwens ook zijn paspoort. In het informaticasysteem van onze administratie staat een persoon onder diezelfde naam geregistreerd². Hoewel niet onomstotelijk vaststaat dat die persoon daadwerkelijk uw stiefbroer is, stemmen heel wat elementen uit zijn administratief dossier overeen. Zo bezit hij een Spaanse verblijfskaart en werd hij in 2023 al een keertje opgepakt in een drugsgevoelige buurt voor illegaal verblijf. Jullie werden tevens in dezelfde Marokkaanse stad geboren. Hoe dan ook, uw aanwezigheid in België is geenszins vereist om contact te onderhouden met uw broer en zus in Spanje. Mocht u naar Marokko worden gepatriëerd, dan kunnen zij u daar komen bezoeken. A. (...) A. (...) keerde in juli 2023 trouwens al een keer terug naar Marokko.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening worden gehouden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Uw familiale situatie werd hierboven reeds uitvoerig besproken.

In uw vragenlijst hoorrecht verklaart u niet te lijden aan een ziekte die u belemmert om te reizen of om naar uw land van herkomst terug te keren. Bovendien blijkt nergens uit uw administratief dossier dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst onderworpen dreigt te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er bestaan momenteel geen redenen om aan te nemen dat u in geval van uitwijzing zal worden blootgesteld aan een reëel risico op behandelingen strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Wanneer we uw werkverleden in België onder de loep nemen, valt op dat uw economische integratie te wensen overlaat. Uw laatste werkervaring dateert van 14 oktober 2022 ofwel van zo'n tweeënhalft jaar geleden. Voordien verrichtte u uitsluitend arbeidsprestaties als uitzendkracht. Uit de tewerkstellingsdatabank Dolsis blijkt dat u tussen 16 juli 2021 en 24 november 2021 werkzaam was via het uitzendkantoor Trixxo Jobs, tussen 02 februari 2022 en 24 maart 2022 via het uitzendkantoor Xtra Interim, tussen 01 april 2022 en 14 oktober 2022 via het uitzendkantoor Start People. Die informatie strookt met de stavingsstukken die u in het kader van de vragenlijst hoorrecht voorlegde. Zo stuurde u twee tewerkstellingsattesten van Trixxo Jobs en Xtra Interim door waaruit blijkt dat u gedurende voormelde periodes als industrieel reiniger en slachter werkte. Aangezien het op de legale arbeidsmarkt niet meer wilde vloten, legde u zich toe op de drugshandel. Tussen 17 juni 2023 en 01 juni 2024 maakte u zich meermaals schuldig aan de verkoop van cocaïne en cannabis in regio Antwerpen, hetgeen u later een fikse veroordeling oplevert. Aan de politiediensten verklaarde u verdovende middelen te hebben verkocht wanneer u zonder werk zat. Tijdens de openbare zitting van 07 november 2024 bij de Correctionele Rechtbank benadrukte uw raadsman echter dat u op zoek bent naar werk. In het kader van de vragenlijst hoorrecht ontving onze administratie daadwerkelijk negen sollicitatiebewijzen voor functies als logistiek medewerker, oderpicker en magazijnier op uitzendbasis. Blijkens een document van de VDAB staat u sinds 17 maart 2025 ingeschreven als werkzoekende die geen uitkeringen ontvangt. Het is onduidelijk of u eerder wel werkloosheidsuitkeringen ontving. Hoe dan ook, tot dusver wierp uw zoektocht naar werk klaarblijkelijk geen vruchten af.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat er enige tijd verging voordat u de Belgische arbeidsmarkt betrad. De partner van een Unieburger mag werken zodra het gemeentebestuur een bijlage 19ter aflevert, hetgeen voor u reeds op 16 april 2020 het geval was. Het duurt meer dan een jaar vooraleer u uw eerste stappen op de Belgische arbeidsmarkt zet. Daarna verricht u weliswaar arbeidsprestaties op uitzendbasis, maar een dergelijke tewerkstelling brengt een grote mate van onzekerheid met zich mee. De uitzendkantoren stelden immers steevast dag- en weekcontracten voor u op. Aangezien de werkgever op elk moment een einde kan stellen aan arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid is noch de stabiliteit noch de regelmatigheid van die bestaansmiddelen aangetoond. Uitzendarbeid is per definitie slechts tijdelijk en flexibel. Het is bijgevolg zeer onzeker dat u in de toekomst nog als uitzendkracht kan werken.

Ten tweede lijkt uw huidige zoektocht naar een geschikte baan allerm minst van een leien dakje te lopen. Niettegenstaande uw raadsman meer dan een half jaar geleden aankondigde dat u naar werk zoekt, kwam er tot op heden weinig schot in de zaak. Bovendien lijkt u opnieuw een tewerkstelling op uitzendbasis te beogen. Zoals hierboven beschreven zijn inkomsten uit uitzendarbeid geenszins stabiel en regelmatig. Hoewel uitzendarbeid zeker een goede opstap kan zijn naar vast werk, slaagde u er in het verleden ook na langere tewerkstellingsperiodes als uitzendkracht niet in om een vast contract te ondertekenen. Erger nog, u kreeg geen interimopdrachten meer en gleed daardoor af in de criminaliteit. Alles overziend is uw beroepsactiviteit als uitzendkracht niet van die aard om thans te spreken van een duurzame economische binding met België.

Laat ons evenzeer uw sociale en culturele integratie analyseren. Het duldt geen twijfel dat talenkennis de sleutel vormt tot een succesvolle integratie in het gastland. Toch deed u tijdens de openbare terechtzitting van 07 november 2024 bij de Correctionele rechtbank van Antwerpen een beroep op een beëdigd tolk die de volledige rechtspleging voor u van het Nederlands naar het Berbers en omgekeerd vertaalde. Op dat moment was u nochtans al enkele jaren in Vlaanderen woonachtig. Hoe dan ook, in de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 28 april 2025 verklaart u kennis van de Nederlandse taal te hebben. Desalniettemin stuurde u geen stukken door die uw talenkennis staven (bv. behaald certificaat, enig document waaruit blijkt dat u een taal cursus Nederlands met succes heeft afgerond). De vragenlijst hoorrecht werd weliswaar in het

Nederlands ingevuld, maar dat zegt weinig over eventueel verworven talenkennis. Het was immers toegestaan om de hulp van een derde in te schakelen.

Tijdens de openbare zitting van 07 november 2024 verklaarde u binnenkort opnieuw een taalcursus Nederlands te willen volgen. Het woord 'binnenkort' dient hier met een korreltje zout te worden genomen aangezien u niet meteen werk maakt van die mooie belofte. In het kader van de vragenlijst hoorrecht legde uw raadsman een mail voor van Atlas, het stedelijk agentschap voor integratie en inburgering te Antwerpen. In die mail staat onder meer te lezen dat u tijdens een afspraak informatie zal krijgen over de cursussen Nederlands en maatschappelijke integratie (het leven in België). Onze administratie merkt op dat de mail dateert van 09 april 2025. Ter herinnering, u vernam op 10 maart 2025 dat er een onderzoek loopt om uw verblijf te beëindigen op grond van redenen van openbare orde. Hoewel u maanden- of zelfs jarenlang nauwelijks inspanningen leverde om deel uit te maken van de Belgische samenleving, schrijft u zich opeens in voor twee integratiecursussen. De vraag rijst dan natuurlijk in hoeverre u intrinsiek gemotiveerd bent om dergelijke cursussen te volgen. Bovendien richt de cursus maatschappelijke integratie zich voornamelijk tot nieuwkomers. Het is ietwat eigenaardig dat u pas vijf jaar na uw aankomst interesse toont voor die cursus.

Zo langzaam vreest onze administratie dat u enkel en alleen de Belgiëroute wilde nemen. De website van de Vlaamse overheid definieert dat begrip als 'een sluiproute waar Nederlandse allochtonen gebruik van maken om hun gezin te herenigen'. Aangezien Nederland hogere eisen stelt bij gezinshereniging, trachten sommige vreemdelingen de regels te omzeilen door zich eerst in België te vestigen. De inkomenseisen zijn alhier lager en de gezinsmigrant hoeft niet te slagen voor een inburgeringsexamen. Hoewel het niet strafbaar is om op die manier naar België te komen, spreekt dit wel boekdelen over iemands ingesteldheid.

Op 03 juni 2025 werd u 28 jaar. Op het moment van uw aankomst in België was u 22 jaar oud. Daaruit leidt onze administratie af dat u het grootste gedeelte van uw leven in Marokko of alleszins in een ander land dan België heeft doorgebracht. Een eventuele terugkeer naar uw herkomstland zou derhalve geen onoverkomelijke hindernis mogen vormen. De werkervaring die u in België opdeed als uitzendkracht kan elders zeker van pas komen. Een baan als slachter of industrieel reiniger kan u tevens in een ander land dan België uitoefenen. Mocht u de opleiding bij de Merksemse Rijkschool intussen tot een goed einde hebben gebracht, dan vormt het behaalde certificaat overal een meerwaarde. Bovendien lijkt u behoorlijk verankerd te zijn in de Marokkaanse gemeenschap. U trekt kennelijk vooral met landgenoten op: uw kompaan N. (...) E. (...) M. (...) en uw vriend L. (...) E. (...) A. (...) M. (...) waarvoor u in de gevangenis een bezoektolating aanvraagde. U verklaart zelf nog Berbers (Riffijns) en Arabisch te spreken. Bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst zouden er zich aldus geen taalproblemen mogen voordoen. Een nieuw Marokkaans paspoort of een nieuwe Marokkaanse identiteitskaart kan u uiteraard bij het bevoegde Consulaat Generaal van Marokko in België aanvragen. Tot slot verklaart u zelf in de vragenlijst hoorrecht dat uw moeder in Marokko woont. Mocht u naar Marokko terugkeren, dan zou zij u aldaar kunnen ondersteunen.

Op 31 mei 2024 trok een bestuurder met zware voet de aandacht van een team politieambtenaren. Hij viel op door zijn roekeloos rijgedrag waarbij de verkeersinbreuken elkaar opvolgden. Na een wilde rit van enkele kilometers stapte hij uit en verdween kortstondig in een appartementsgebouw om er een drugsdeal te voltrekken. De bewoner van één van de appartementen had via Whatsapp een bestelling geplaatst. Graag wilde hij een gram cocaïne voor 50 euro aan huis laten leveren. Toch even later bellen de politieambtenaren bij hem aan. In paniek spoelt hij de cocaïne door het toilet, maar biecht alsnog aan de politie dat hij reeds meerdere keren via hetzelfde oproepnummer cocaïne bestelde.

Moge het duidelijk zijn dat u die wegpiraat en drugsdealer bent. Uit de verklaring van de gebruiker komt naar voren dat u eerder ook al verdovende middelen bij hem aan huis leverde, een modus operandi waarbij de pakkans lager ligt. Toch konden de politieambtenaren u diezelfde dag vatten en het voertuig met succes doorzoeken. Ze stuitten op een aantal honderd euro's cash geld en een mobiele telefoon. Bovendien werd u vergezeld door uw landsman N. (...) E. (...) M. (...) die destijds illegaal in België verbleef. Het voertuig behoorde toe aan een verhuurfirma en stond op naam van uw stiefbroer A. (...) A. (...). In het verleden deed de politie reeds vaststellingen van drugshandel waarbij een voertuig van voormelde firma werd ingezet.

Gelet op de feiten gaan de politieambtenaren over tot een huiszoeking. In uw woning liggen de drugs gewoonweg voor het grijpen. Zo stak u een halve blok hasj in de keukenkast boven het fornuis. In de lichtbak boven de badkamerspiegel moffelde u nog een hoeveelheid hasj en niet minder dan elf pakjes cocaïne weg. In de leefruimte bleven de politieambtenaren evenmin met lege handen achter. Onder de tafel had u namelijk een precisieweegschaal verstopt. Met het drugsgeld moest u uiteraard ook ergens naartoe. Een ladenblok in de woonkamer leek de plaats bij uitstek om 1000,00 euro cash geld achter slot en grendel op te bergen. Kortom, het was de moeite waard om bij u een huiszoeking uit te voeren. De vondst was niet min; 249 gram hasj en 9,85 gram cocaïne.

In het belang van het onderzoek diende uw mobiele telefoon te worden uitgelezen. Toch wilde u aanvankelijk niet meewerken. Later wordt duidelijk waarom; u had in Snapchat allerlei foto's opgeslagen van druggerelateerde oproepnummers en promoberichten. De uitlezing van de mobiele telefoon van uw kompaan N. (...) E. (...) M. (...) brengt tevens een en ander aan het licht. Zo vinden de politieambtenaren foto's van cocaïne en grote hoeveelheden cash geld. De foto's werden van 06 juli 2023 tot en met 31 mei 2024 in uw woning getrokken.

Vreemd genoeg tracht u politie en justitie zand in de ogen te strooien door de strafbare feiten in alle toonaarden te ontkennen. Tijdens een verhoor verklaart u nooit cocaïne te hebben verkocht. In uw woning zouden er evenmin verdovende middelen liggen. Wat het huurvoertuig betreft, bedenkt u een onzinnige uitleg. Zo zou uw stiefbroer A. (...) A. (...) een contract met een verhuurfirma hebben afgesloten, omdat uw persoonlijk voertuig niet meer startte. Samen kwamen jullie op internet nietsvermoedend en helemaal toevallig bij betreffende malafide firma uit. De politie stelde zich evenzeer vragen bij uw aanwezigheid in het appartementsgebouw. Zonder enig gevoel van schaamte liegt u er verder op los. U zou er gewoon een huurwoning hebben bezichtigd. Niettegenstaande uw verklaringen elke geloofwaardigheid missen, beweert u dat de politie toch niet kan aantonen dat u drugs verhandelde. Dan krijgt u echter de resultaten van de huiszoeking te zien. De bewijzen stapelen zich genadeloos op. Toch tracht u alsnog uw onschuld staande te houden. Wanneer de foto's van N. (...) E. (...) M. (...) ter sprake komen, reageert u verrast. Onomwonden schuift u de verantwoordelijkheid door naar 'twee jongens' die bij u thuis op bezoek zouden zijn geweest.

Beetje bij beetje draait u bij en gaat met mondjesmaat tot een soort bekentenis over. Gelet op de waterdichte bewijzen had u immers geen andere keuze meer. Bij herverhoor verklaart u verdovende middelen te hebben verkocht toen u zonder werk zat. Naar eigen zeggen verkocht u hoofdzakelijk cocaïne, maar boot evenzeer hasj en cannabis aan. Niettegenstaande hun zwaarwichtig karakter minimaliseert u bovenstaande drugsfeiten door te benadrukken dat u slechts 'kleine' hoeveelheden verkocht. Uiteindelijk breekt het moment aan waarop u zich voor de Correctionele rechtbank van Antwerpen moet gaan verantwoorden.

De rechtbank tilt zwaar aan de door u gepleegde feiten: "De feiten zijn ernstig en getuigen van een gebrekkig normbesef en een zucht naar gemakkelijk geldgewin, waaraan de gezondheid van de kwetsbare gebruikers ondergeschikt wordt gemaakt. Drugdelicten brengen de volksgezondheid in gevaar en bedreigen de openbare veiligheid. Verder bezorgt druggebruik overlast aan de maatschappij en leidt tot randcriminaliteit." Uw raadsman benadrukt echter hoezeer het u wel niet spijt. Voorts zet hij uw goede voornemens in de kijker. Zo zou u opnieuw een taal cursus Nederlands willen volgen en werk zoeken. Daarom vraagt uw raadsman aan de rechtbank om u in hoofdorde de gunst van probatie-opschorting te verlenen, ondergeschikt een straf met probatie-uitstel en meest ondergeschikt een werkstraf. De rechtbank pakt u echter zonder fluwelen handschoenen aan: "Gelet op de ernst van de feiten en de persoonlijkheid van de beklagde (u), meent de rechtbank dat een probatie-opschorting of een werkstraf hem onvoldoende bewust zou maken van het ontoelaatbaar karakter van zijn gedrag en onvoldoende uitdrukking zou geven aan de maatschappelijke afkeuring ervan." Noch een gevangenisstraf met probatie-opschorting noch een werkstraf staan aldus in verhouding tot de ernst van de feiten. Bovendien zal de rechtbank slechts een gedeelte van uw gevangenisstraf en geldboete koppelen aan de modaliteit van het uitstel van tenuitvoerlegging.

Op 07 november 2024 veroordeelt de Correctionele rechtbank van Antwerpen u tot een gevangenisstraf van 18 maanden alsook tot een geldboete van 8000,00 EUR, zijnde 1000,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, daar u verdovende middelen (cocaïne en cannabis) zonder vergunning heeft verkocht, te koop heeft aangeboden, heeft afgeleverd of geleverd. Bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn is de geldboete vervangbaar door een gevangenisstraf van 90 dagen. Wat betreft de gevangenisstraf verleent de rechtbank uitstel van tenuitvoerlegging voor een termijn van vijf jaar (uitgezonderd het reeds ondergane gedeelte in voorhechtenis). Wat betreft de geldboete krijgt u uitstel voor een termijn van drie jaar voor een gedeelte van 5600,00 EUR, zijnde 700,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen. Op de dag van uw veroordeling werd u in onmiddellijke vrijheid gesteld op basis van artikel 33 van de wet van 31 juli 2023 betreffende de voorlopige hechtenis. Die onmiddellijke invrijheidsstelling is echter geen gunstmaatregel aangezien bovenstaand wetsartikel bepaalt dat iedere beklagde die voor de correctionele rechtbank verschijnt en een effectieve straf onder de drie jaar krijgt (of voor terro- en zedenfeiten onder één jaar) de dag van de uitspraak in vrijheid gesteld dient te worden.

Aangezien de feiten meermaals plaatsvonden tussen 17 juni 2023 en 01 juni 2024, stelt onze administratie vast dat de incriminatieperiode zich over een behoorlijk lange tijdspanne uitstrekt. Gedurende een jaar verkocht u narcotica aan verslaafde gebruikers.

Mocht u oprispingen van uw geweten hebben ervaren, dan onderdrukte u die al die tijd met succes. Het gaat dus geenszins over een eenmalige onverstandige daad. Bovendien faalde u erin zelf een punt te zetten achter uw wederrechtelijke activiteiten. Veeleer bracht uw roekeloos rijgedrag de justitiële bal aan het rollen.

Niemand weet hoeveel maanden of jaren u nog verdovende middelen zou hebben verkocht indien de politiediensten niet hadden ingegrepen.

De drugshandel richt nochtans ernstige schade aan op individueel en maatschappelijk vlak. Gebruikers komen in een neerwaartse spiraal terecht waar ze meestal niet meer op eigen houtje uit geraken. Druggebruik brengt eerst en vooral een heleboel risico's met zich mee voor iemands lichamelijke en geestelijke gezondheid. Naargelang het gebruikte narcoticum verschillen de gevolgen. Bij cocaïne bijvoorbeeld levert de gebruiker steeds meer inspanningen zonder vermoeidheid, honger of dorst te voelen. Daardoor geraakt zijn of haar lichaam overbelast en kunnen er hartproblemen (hartaanval, hartkloppingen, hartritmestoornissen) optreden. Voorts vertonen gebruikers roekeloos gedrag, wat bijkomende gezondheidsproblemen kan veroorzaken. Zo nemen ze onnodige risico's in het verkeer, vrijen ze onveilig of wisselen ze gebruiksmateriaal uit met andere verslaafden. Na langdurig gebruik beginnen ze onder waanvoorstellingen te lijden en stellen zich agressief op. Tot slot hebben ze voortdurend last van een rusteloos en opgejaagd gevoel.¹ Het is dan ook niet verwonderlijk dat sommige gebruikers hun baan verliezen doordat ze minder goed presteren of onwettig afwezig zijn. In feite zet hun verslaving een domino-effect in gang waarbij het druggebruik de eerste steen is die de rest van hun leven laat instorten. Een ontslagen gebruiker zit zonder inkomstenbron en dagelijkse bezigheid, hetgeen tevens tot eenzaamheid kan leiden en de negatieve spiraal alleen maar versterkt.

Hoewel de gebruikers niet per se over de nodige financiële middelen beschikken om cocaïne te kopen, is de drang naar een nieuwe dosis dermate sterk dat sommigen in de schuldenval trappen. Erger nog, bepaalde gebruikers plegen diefstallen of andere winstgevendende strafbare feiten. Dat is de zogeheten randcriminaliteit die de Correctionele rechtbank van Antwerpen ter sprake bracht in haar veroordelend vonnis van 07 november 2024. Tot overmaat van ramp treedt er bij de gebruikers een gewenningseffect op waardoor ze steeds hogere dosissen moeten gebruiken om dezelfde werking te ervaren. Met andere woorden: hun drugsleverancier doet gouden zaakjes. Naast de nefaste invloed op de financiële situatie en gezondheidstoestand van de gebruiker, kan het druggebruik tevens zijn gezinsleven aantasten. Het agentschap 'Opgroeien' van de Vlaamse Overheid zegt daaromtrent dat: "Wanneer ouders te kampen hebben met psychische problemen of verslaving, is dit voor de kinderen vaak voelbaarder dan gedacht [...2]". Een verslaafde ouder is immers niet de beste versie van zichzelf en kan zijn opvoedingstaak bijgevolg minder goed uitvoeren. Ook ouders van verslaafde kinderen zitten soms met de handen in het haar. Ze voelen zich bijvoorbeeld schuldig en denken in hun ouderrol te hebben gefaald. "Partners, familieleden en vrienden van mensen die in de problemen komen door hun gebruik, zitten vaak met dezelfde onzekerheden.³", schrijft de Druglijn op haar website.

Door maandenlang zonder gewetenswroeging verdovende middelen zoals cocaïne te verkopen, duwde u andere burgers in een diepe afgrond. Het is buitengewoon verontrustend dat u promoberichten naar (potentiële) klanten stuurde. In onderhavige context worden met zulke promoberichten aanbiedingen bedoeld in de aard van '3 pakjes cocaïne kopen, één pakje gratis'. Dergelijke berichten dragen actief bij aan de banalisering van druggebruik en halen burgers over de streep om drugs te kopen, met alle gevolgen van dien. Ook voormalige gebruikers dreigen opnieuw in de verleiding te geraken. Bovendien schrok u er evenmin voor terug om verkeersovertredingen te begaan in de hoop zo sneller bij de klanten te leveren. Zodoende bracht u andere verkeersdeelnemers in gevaar.

Niet alleen de gebruiker en zijn directe omgeving gaan gebukt onder de gevolgen van de drugsverslaving, de gehele maatschappij ondervindt hinder. De drugshandel eist bijvoorbeeld een financiële tol. Vorig jaar ging het grootste gedeelte van de onderzoekscapaciteit van de federale politie naar de strijd tegen drugscriminaliteit.⁴ De belastingbetaler draait op voor de kosten terwijl drugsleveranciers zoals u zich op een oneerlijke manier verrijken. Voorts tast de drugshandel het veiligheidsgevoel van burgers aan. Bepaalde wijken moesten aan leefbaarheid inboeten. Het betreft voornamelijk wijken in Antwerpen en Brussel waar regelmatig schietpartijen en granaataanslagen plaatsvinden.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19/02/1998, Dalia t. Frankrijk; EHRM 30/11/1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11/07/2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10/07/2003, Benhebba t. Frankrijk).

Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23/11/2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dat arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een

diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties.

Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25/10/2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26/10/1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17/01/2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19/01/1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Onze administratie komt tot het besluit dat uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Er gaat onzes inziens nog steeds een gevaar van u uit.

Ten eerste zit u zonder werk. In het veroordelend vonnis d.d. 07 november 2024 staat te lezen dat u drugs verkocht wanneer u geen werk had, een vaststelling die tevens op uw eigen verklaring berust. Jammer genoeg vlot uw huidige zoektocht naar een geschikte tewerkstelling niet. Na zo'n vijf jaar legaal verblijf op Belgisch grondgebied bent u er nog nooit in geslaagd alhier een vaste tewerkstelling binnen te rijven. Afgezien van een correctionele veroordeling veranderde uw profiel nauwelijks. Uw belofte om actief naar werk te zoeken, biedt onvoldoende garantie dat u in de nabije toekomst geen crimineel gedrag meer zal stellen. Uw persoonlijke situatie houdt aldus een recidiverisico in, des te meer daar u tevens een geldboete moet afbetalen.

Ten tweede is de drugshandel een uiterst winstgevende bezigheid. Per gram cocaïne verdiende u maar liefst 50,00 euro, een flink bedrag voor iemand die voorheen als uitzendkracht een schamel daginkomen op zijn rekening gestort kreeg. Zowel vorig jaar als het jaar daarvoor bewees u uit puur geldgewin te handelen. De individuele en maatschappelijk schade veroorzaakt door de drugshandel waren voor u duidelijk ondergeschikt aan uw persoonlijke verrijking. Het is niet voor niets dat de wetgever de verkoop van verdovende middelen streng strafbaar stelt.

Ten derde kwam u zeer snel na uw aankomst in de justitiële schijnwerpers van dit land te staan. Er verstrijkt amper drie jaar vooraleer u zich op de drugscriminaliteit toelegt. Dergelijke gedragingen zijn niet alleen problematisch, maar getuigen tevens van een gebrek aan respect tegenover het gastland en zijn bevolking. Aangezien u zelfs als nieuwkomer geen schroom voelde om strafbare feiten te plegen, belooft dat niet veel goeds voor de toekomst. Laat ons nogmaals benadrukken dat de politiediensten uw florerend drugshandelijtje opdoekten en u geenszins zelf naar de noodrem greep.

Ten vierde maakt onze administratie zich zorgen over de omgeving en het sociaal netwerk waarin u vertoeft. Antwerpen kreeg de weinig flatterende titel 'cocaïnehoofdstad van Europa'. Dat u uitgerekend in regio Antwerpen woont, helpt natuurlijk niet om op het rechte pad te blijven. Overwegende dat u zich reeds in de plaatselijke drugshandel onderdompelde, hield u er ongetwijfeld wat dubieuze contactpersonen op na. Zo kunnen we bijvoorbeeld uw kompaan N. (...) E. (...) M. (...) citeren die samen met u de gevangenis invloog. Hij verbleef toen in België zonder houder te zijn van de nodige verblijfsdocumenten. Momenteel houdt justitie u nog nauwlettend in het oog om te vermijden dat u uw kans schoon ziet opnieuw drugs te verkopen.

Ten vijfde verklaart u nu weliswaar uw verantwoordelijkheid te willen opnemen ten opzichte van uw zwangere partner, maar dat doet geenszins afbreuk aan de zwaarwichtigheid van de door u gepleegde feiten. Bovendien kon uw duurzame relatie u er in het verleden evenmin van weerhouden actief te worden in de drugshandel. Integendeel, uw partner B. (...) S. (...) poogde koste wat kost het drugsgeld terug te krijgen. Tijdens de openbare terechtzitting verscheen zij namelijk als vrijwillig tussenkomende partij in de hoop dat de rechtbank het bedrag van 1000,00 euro aan haar vrijgeeft. Ze verzint als smoes dat het geld afkomstig zou zijn uit haar tewerkstelling. De rechtbank acht het echter afdoende naar recht bewezen dat betreffend geldbedrag afkomstig is uit de verkoop van verdovende middelen. Bijgevolg verklaart de rechtbank het volledige bedrag verbeurd.

Gelet op uw korte verblijfsduur in het Rijk, de ernstige feiten die u reeds in dit tijdsbestek pleegde, uw honger naar gemakkelijk geldgewin en het winstgevend karakter van de drugshandel, kan er legitiem worden afgeleid dat u een reële, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Krachtens artikel 44bis, §1 van de wet van 15 december 1980 wordt derhalve een einde gemaakt aan uw verblijf om redenen van openbare orde.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 44bis, 45 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het

redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

- Aangaande de openbare orde

5.

Zoals reeds geschreven verblijft verzoeker sinds 2020 op een legale wijze in België.

Door een correctionele veroordeling op zijn naam werd zijn verblijfsrecht evenwel beëindigd door verwerende partij; dit betreft de bestreden beslissing, genomen op grond van artikel 44bis, §2 Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Paragraaf 4 van hetzelfde artikel stelt vervolgens:

“Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

6.

Verwerende partij is steevast van oordeel dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en verwijst hiervoor naar de opgelopen veroordeling van 2024. Verzoeker heeft inderdaad één correctionele veroordeling op zijn naam staan, doch heeft zijn straf inmiddels volledig heeft voldaan.

Thans is verzoeker evenwel volledig in vrijheid, daar hij zijn straf heeft voldaan, wat betekent dat hij terug klaar is om deel uit te maken van de maatschappij; dit is immers het doel van een gevangenisstraf.

Verwerende partij had dus naar de huidige situatie van verzoeker moeten kijken en de toetsing van ‘een ernstig gevaar voor openbare orde of nationale veiligheid’ moeten beoordelen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Het is immers niet omdat iemand in het verleden strafrechtelijk werd veroordeeld, dat dit automatisch betekent dat hij na het voldoen van zijn nog steeds een gevaar vormt voor de maatschappij. Dat zou betekenen dat iedereen met een strafblad gedoemd is tot het plegen van nieuwe feiten en dat zou het nut van een bestraffing bovendien uithollen.

7.

Bovendien heeft verwerende partij ook onvoldoende gekeken naar de concrete omstandigheden waarin de criminele feiten werden gepleegd; in plaats daarvan schrijft men hem af als een crimineel pur sang. Nochtans blijkt uit het dossier was het moeilijk voor hem om een vaste job te vinden en te houden. Dit alles diende mee in rekening te worden genomen bij het beoordelen of verzoeker (thans) een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De bestreden beslissing betreft immers een beslissing met grote impact voor verzoeker, waarmee onvoldoende rekening werd gehouden. Er werd ook onvoldoende rekening gehouden met de concrete omstandigheden in het leven van verzoeker, waardoor verwerende partij het evenredigheidsbeginsel heeft geschonden.

8.

Vooreerst verblijft verzoeker intussen reeds bijna 5 jaar legaal in België. In tegenstelling tot hetgeen verwerende partij beweert betekent dit dat verzoeker het grootste deel van zijn volwassen leven in België verbleef!

Niet alleen betekent dit dat heel zijn leven zich hier situeert, doch betekent dit ook dat hij intussen geen bindingen meer onderhoudt met zijn land van oorsprong.

Dit wordt nog versterkt door het gegeven dat alle familie van verzoeker op legale en duurzame wijze in België woont: het betreft in het bijzonder zijn partner en tal van andere dichte familieleden.

Verwerende partij is hiervan op de hoogte, daar deze allen worden opgesomd in de bestreden beslissing, doch men stelt dat er geen sprake is van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

Verzoeker zal hierop verder ingaan onder het tweede middel. Er werd alleszins onvoldoende rekening gehouden met de gezinssituatie van verzoeker, noch met zijn (sociale) bindingen alhier.

9.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden, alsook de genoemde wetsartikelen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3).

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd, daar verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de huidige omstandigheden.

10.

Daarnaast spreekt artikel 44bis, §2 Vreemdelingenwet over “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”.

Uit rechtspraak van de Raad blijkt dan ook het volgende:

- RvV 31 augustus 2021, arrest nr. 259 770:

“Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19). [...] De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de afgifte van een inreisverbod.”

- RvV 26 juli 2021, arrest nr. 258 664:

“Verzoeker werd meermaals veroordeeld tot gevangenisstraffen, wat slechts gebeurt indien strafbare feiten met enige ernst werden gepleegd, en de constatacie dat de strafrechter het, bij de meest recente veroordeling, vereist achtte om een gevangenisstraf van acht jaar op te leggen alleen al toont aan dat verzoeker zeer ernstige strafbare feiten pleegde.”

In dit arrest oordeelde de Raad dus dat er sprake was van ernstige feiten daar er een gevangenisstraf van maar liefst 8 jaar werd opgelegd. Verzoeker werd evenwel nooit veroordeeld tot dergelijke straffen: de strafrechter uitstel van de straf. Daarnaast liep verzoeker maximaal 18 maanden gevangenisstraf op (stuk 5).

- RvV 5 juli 2021, arrest nr. 257 658:

“Verweerder heeft immers uiteengezet dat verzoeker een ernstig strafbaar feit pleegde door zijn echtgenote te vermoorden [...].”

- RvV 5 juli 2021, arrest nr. 257 648:

“Eerdere strafrechtelijke veroordelingen volstaan op zich niet als reden om een beslissing tot beëindiging van het verblijf te nemen. Uit het gedrag van de betrokken vreemdeling moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijken en motiveringen die los staan van het individuele geval of verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.”

In dit arrest oordeelde de Raad in het voordeel van de verwerende partij, doch het ging daar o.a. om zware drugsfeiten, waarbij de eigen minderjarige kinderen werden betrokken.

11.

Hoewel verzoeker erkent dat de feiten waarvoor hij werd veroordeeld ernstig zijn, wenst hij te benadrukken dat hij sindsdien concrete stappen heeft gezet om zijn leven een andere wending te geven. Verzoeker begrijpt dat de administratie zwaar tilt aan de drugshandel en beseft de maatschappelijke impact ervan. Hij ontkent dan ook niet de ernst van de feiten, maar meent dat de beslissing tot beëindiging van zijn verblijf

onvoldoende rekening houdt met zijn actuele situatie, zijn re-integratie-inspanningen en zijn persoonlijke omstandigheden.

Het is correct dat verzoeker zich gedurende een periode van ongeveer één jaar schuldig maakte aan het verkopen van verdovende middelen. Echter, de context waarin deze feiten zich afspeelden mag niet genegeerd worden. Verzoeker kwam in een situatie terecht waarin hij financieel onder druk stond, zonder stabiele tewerkstelling en met een precaire sociale positie. Dit verklaart – zonder het goed te keuren – waarom hij zich heeft laten meeslepen in deze feiten. Hij heeft dit tijdens zijn herverhoor erkend en openlijk toegegeven dat hij drugs verkocht omdat hij zonder werk zat.

Belangrijk is dat verzoeker sinds de feiten en na zijn vrijlating actief stappen heeft gezet om zich te heroriënteren. Hij heeft zich ingeschreven bij de VDAB als werkzoekende, heeft sollicitaties verricht en heeft zich ingeschreven voor een logistieke opleiding en heeft zijn rijbewijs behaald. De bewering van de administratie dat zijn zoektocht naar werk “geen vruchten afwerpt”, miskent deze inspanningen en stelt onterecht dat er geen vooruitgang is. De realiteit van de arbeidsmarkt voor personen met een strafrechtelijk verleden is bijzonder moeilijk, wat verklarend is voor het feit dat nog geen vaste job werd gevonden. Dit betekent echter niet dat verzoeker opnieuw strafbare feiten zou overwegen.

De suggestie dat het uitblijven van stabiele tewerkstelling automatisch leidt tot recidive is speculatief en doet geen recht aan de houding die verzoeker sinds zijn veroordeling heeft aangenomen. Hij leeft momenteel onder de voorwaarden van een probatie-uitstel en respecteert die strikt. Er zijn sinds zijn veroordeling geen aanwijzingen van nieuwe feiten of risicogedrag. Integendeel: hij leeft teruggetrokken, focust zich op zijn partner en de aanstaande geboorte van zijn kind en doet inspanningen om zijn situatie te verbeteren.

De administratie stelt dat de drugshandel voor verzoeker louter een kwestie van gemakkelijk geldgewin was en dat de winstmarge per gram cocaïne aanzienlijk was. Verzoeker erkent dat hij geld verdiende aan deze handel, maar hij heeft tevens verklaard dat dit gebeurde in een situatie van armoede en uitzichtloosheid. Dit betekent niet dat hij de gevolgen voor de maatschappij miskent, maar wel dat hij inmiddels beseft dat dit gedrag niet langer te verantwoorden is. Het feit dat hij zich nu inzet om werk te vinden en een opleiding volgt, toont aan dat hij bewust afstand neemt van zijn vroegere gedrag.

12.

Wat betreft de bewering dat verzoeker al snel na zijn komst naar België betrokken raakte in de drugshandel, is het belangrijk te nuanceren dat hij pas drie jaar na zijn aankomst met deze feiten in aanraking kwam. De eerste jaren probeerde verzoeker op legale wijze te integreren via interimwerk. Pas toen hij geconfronteerd werd met werkloosheid, schulden en een gebrek aan toekomstperspectief, ging het mis. Dat betekent echter niet dat hij structureel of bewust de wetgeving negeert. Integendeel, hij is vastberaden om de fouten uit het verleden recht te zetten.

De verwijzing naar de omgeving waarin verzoeker vertoeft, en in het bijzonder naar zijn vermeende dubieuze netwerk, is speculatief en niet onderbouwd met concreet bewijs van actuele risico's. Dat verzoeker in Antwerpen woont en daar contact had met een andere persoon die illegaal in België verbleef, bewijst op zichzelf niet dat hij zich vandaag opnieuw in een crimineel milieu begeeft. Het is evenmin correct om te stellen dat wonen in Antwerpen op zich een risicofactor is voor recidive. Antwerpen is een grootstedelijke omgeving waar veel mensen wonen die zich wel degelijk aan de wet houden, ook na veroordeling.

13.

Wat betreft de partner van verzoeker, mevr. B. (...) S. (...), stelt de administratie dat zij het drugsgeld terugvroeg tijdens de gerechtelijke procedure. Verzoeker benadrukt echter dat dit niets bewijst over haar betrokkenheid bij de feiten. Het is begrijpelijk dat partners van beklaagden tijdens gerechtelijke procedures proberen hun financieel verlies te beperken, zeker wanneer zij zelf moeilijk kunnen overzien welk geldbedrag precies uit welke bron komt.

De rechtbank heeft beslist het geld verbeurd te verklaren, maar dit betekent niet dat de partner van verzoeker betrokken was bij de strafbare feiten. Zij is zwanger van hun eerste kind en leeft samen met verzoeker in een situatie van economische kwetsbaarheid.

14.

Tot slot is het belangrijk te benadrukken dat de maatschappelijke schade van drugsdelicten op zich geen absolute reden is om het verblijf van iemand definitief te beëindigen zonder oog voor de concrete persoonlijke situatie. Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens erkent dat de bestrijding van drugscriminaliteit belangrijk is, maar tegelijk vereist het Hof een individuele en proportionele beoordeling, waarbij het toekomstperspectief, het gezinsleven en de werkelijke dreiging voor de openbare orde worden afgewogen. In

casu is er sprake van een gezinsleven met een zwangere partner, van stappen richting re-integratie, van spijtbetuingen en van afwezigheid van nieuwe strafbare feiten.

Om deze redenen is de conclusie van de administratie dat verzoeker een actuele bedreiging vormt voor de samenleving niet houdbaar. Er is sprake van fouten uit het verleden, maar verzoeker verdient de kans om zich te rehabiliteren, samen met zijn partner en toekomstige kind, in België.

• *Aangaande de Integratie*

15.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker onvoldoende economisch geïntegreerd is, omdat hij voornamelijk via uitzendwerk actief was en zijn laatste werkervaring dateert van oktober 2022. Verzoeker erkent dat zijn tewerkstelling in België tot op heden voornamelijk bestond uit interimjobs, maar wijst erop dat dit voor nieuwkomers in België een gangbare manier van werken is. Uitzendarbeid is in de praktijk vaak de eerste stap op de arbeidsmarkt voor personen die net beginnen te integreren en is geen uitzondering maar de regel voor laaggeschoolde nieuwkomers zonder breed sociaal netwerk. Interimwerk is op zichzelf dus geen bewijs van desintegratie, maar een normale opstap naar meer duurzame tewerkstelling.

Bovendien heeft verzoeker zijn werkervaring opgebouwd in sectoren waar instabiliteit inherent is, zoals de logistieke sector en de voedingsindustrie. De arbeidsmarkt in deze sectoren werkt met flexibele contracten, wat verklaart waarom hij via dag- of weekcontracten werkte. Dit kan niet aan verzoeker worden verweten, noch kan het dienen als grond om zijn verblijf te beëindigen. De administratieve suggestie dat hij na enkele tijdelijke tewerkstellingen had moeten overstappen naar een vast contract, miskent de realiteit van de Belgische arbeidsmarkt voor nieuwkomers.

16.

Na zijn detentie heeft verzoeker bovendien onmiddellijk concrete stappen ondernomen om zijn economische situatie te verbeteren. Hij staat sinds maart 2025 ingeschreven bij de VDAB als werkzoekende en heeft actief gesolliciteerd bij verschillende werkgevers, wat hij ook heeft gestaafd met documenten. Daarnaast heeft hij zich ingeschreven voor een logistieke opleiding aan de Merksemse rijschool om zijn kansen op duurzame tewerkstelling te verhogen. Ondertussen heeft hij de opleiding met succes gevolgd. Het feit dat zijn zoektocht naar werk nog niet onmiddellijk tot resultaat heeft geleid, is niet uitzonderlijk gezien zijn situatie, maar bewijst geenszins een gebrek aan inspanning of wil.

17.

De DVZ stelt dat verzoeker te laat stappen heeft gezet richting integratie, met name wat betreft taal en inburgering. Verzoeker erkent dat hij tijdens de terechtzitting op 7 november 2024 gebruik heeft gemaakt van een tolk, maar dat betekent niet dat hij het Nederlands niet kent of niet bereid is om de taal verder te leren. Hij verklaart in zijn hoorrechtvragenlijst dat hij Nederlands kan lezen en schrijven. Het gebruik van een tolk bij een correctionele procedure is bovendien een recht van iedere verdachte, ongeacht de feitelijke taalbeheersing, aangezien juridische precisie vereist is.

Wat betreft de opgestarte integratiecursus via Atlas is het onjuist om te stellen dat verzoeker dit enkel doet om procedurele redenen. Hij heeft deze stap gezet omdat hij inziet dat verdere taal- en maatschappelijke integratie essentieel is voor zijn toekomst, voor zijn gezinsleven en voor zijn rol als toekomstig vader.

18.

De insinuatie dat verzoeker via de zogenaamde "Belgiërouten" de Nederlandse gezinsherenigingsregels wilde omzeilen is een gevaarlijke veralgemening zonder enig concreet bewijs. Verzoeker heeft geen misbruik gemaakt van de regelgeving, maar heeft in 2020 correct en wettelijk gezinshereniging aangevraagd met zijn partner in België. Dit is een wettelijk toegestane verblijfsroute, die niet mag worden gecriminaliseerd louter omdat de partner van verzoeker over de Nederlandse nationaliteit beschikt. Bovendien leven verzoeker en zijn partner inmiddels al vijf jaar samen in België. Het is dus niet correct om te suggereren dat hun relatie gebaseerd zou zijn op een poging tot het omzeilen van regels.

19.

Wat betreft de banden van verzoeker met Marokko, is het correct dat zijn moeder daar woont en dat hij de Arabische en Berberse taal spreekt. Dat betekent echter niet dat een terugkeer naar Marokko eenvoudig of wenselijk is. Verzoekers leven bevindt zich in België, waar hij woont met zijn partner, waar hij een kind verwacht en waar hij werkt aan zijn toekomst. Het feit dat hij banden heeft met Marokko, is een normale situatie voor iemand met Marokkaanse roots, maar kan niet worden aangegrepen als argument om zijn verblijf in België te beëindigen. Bovendien is het belangrijk te benadrukken dat een economische binding met België niet uitsluitend wordt afgemeten aan de aanwezigheid van een vast arbeidscontract.

Het gaat om het geheel van de sociale, familiale en economische context, waarbij verzoeker wel degelijk geworteld is in België.

De houding van verzoeker tegenover zijn toekomst in België mag niet worden miskend. Hij erkent zijn fouten, neemt zijn verantwoordelijkheid op, en toont de wil om zijn leven te beteren. Dat blijkt uit zijn inschrijving bij de VDAB, zijn sollicitaties, zijn opleiding, en zijn toewijding aan zijn partner en aan zijn toekomstige rol als vader. Deze concrete, positieve stappen verdienen erkenning in plaats van ontmoediging door middel van een uitwijzing.

20.

Tot slot, doet er zich tevens een schending van de formele motiveringsverplichting voor, daar verwerende partij in de bestreden beslissing vermeldt dat de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid zwaarder doorweegt dan de privébelangen die verzoeker kan doen gelden.

In de bestreden beslissing wordt evenwel enkel gemotiveerd waarom verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde, doch op geen enkel punt waarom dit het geval zou zijn voor de nationale veiligheid.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“21.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissing wordt het privé en gezinsleven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken, zoals hierboven reeds werd toegelicht. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

22.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker het land dient te verlaten, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van het privé en familiaal leven van verzoeker: in het bijzonder heeft hij hier in België een partner en tal van andere naaste familieleden.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met deze gezins- en familiebanden, omdat verzoeker niet meer op hetzelfde adres is gedomicilieerd en hij gedurende periodes in de gevangenis verbleef.

23.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker onvoldoende aantoont waarom zijn gezinsleven uitsluitend in België kan plaatsvinden. Volgens de administratie zouden er geen onoverkomelijke belemmeringen zijn om het gezinsleven voort te zetten in Marokko of Nederland, of in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Verzoeker betwist deze redenering ten stelligste. De band die hij met zijn partner heeft opgebouwd is niet louter een administratief feit, maar een werkelijk en huidig gezinsleven dat concreet in België wordt uitgeoefend. Sinds zijn aankomst in België in 2020 wonen verzoeker en zijn partner samen op hetzelfde adres en delen zij hun dagelijks leven. Hun relatie bestaat sinds 2018, maar werd pas na de verhuis naar België omgezet in een volwaardig samenwonend partnerschap.

24.

Bovendien is verzoekers partner, mevrouw B. (...) S. (...), momenteel zwanger van hun eerste kind. De zwangerschap bevindt zich in een gevorderd stadium en de bevalling is gepland op 9 november 2025. Het is evident dat de geboorte van een kind een bijzonder belangrijk moment is, waarbij de aanwezigheid van beide ouders cruciaal is, zowel voor de moeder als voor het kind zelf. De voorbereiding op het ouderschap en de opvoeding van het kind vereisen stabiliteit, nabijheid en betrokkenheid van beide partners. Het gezin heeft deze belangrijke levensfase gepland en voorbereid in België.

De suggestie van de Dienst Vreemdelingenzaken dat het gezin zich eenvoudigweg kan verplaatsen naar Marokko of Nederland miskent de realiteit van het leven van verzoeker en zijn partner. Mevrouw B. (...) S. (...) verblijft legaal in België als EU-burger en heeft hier haar leven opgebouwd. Zij geniet medische opvolging voor haar zwangerschap in België, zij woont hier en zij heeft haar sociaal leven hier uitgebouwd. Er is geen enkele aanwijzing dat zij bereid of in staat is om haar leven in België stop te zetten om naar Marokko of Nederland te verhuizen.

25.

Bovendien zou een verhuis naar Marokko voor de partner van verzoeker bijzonder ingrijpend zijn, aangezien zij geen banden heeft met Marokko en nooit in dat land heeft gewoond. De veronderstelling dat zij verzoeker eenvoudigweg kan volgen naar zijn land van herkomst is daarom onrealistisch. Ook de verplaatsing naar Nederland is geen evidentie. Hoewel zij de Nederlandse nationaliteit heeft, betekent dit niet automatisch dat de gezinshereniging daar probleemloos zou verlopen, zeker niet gelet op verzoekers antecedenten. Daarnaast heeft het koppel bewust gekozen om samen een leven op te bouwen in België.

De vergelijking die de administratie maakt met de periode tussen 2018 en 2020, toen verzoeker en zijn partner een langeafstandsrelatie hadden, gaat volledig voorbij aan de huidige situatie. In de periode voor 2020 betrof het inderdaad een relatie op afstand, maar sindsdien hebben verzoeker en zijn partner samen een nieuw leven opgebouwd in België. Zij wonen samen, voeren een gemeenschappelijk huishouden en verwachten een kind. Hun situatie vandaag kan dus niet worden gelijkgesteld met de vroegere langeafstandsrelatie.

26.

Voorts kan het contact met de partner en het (ongeboren) kind niet worden beperkt tot digitale communicatie of incidentele bezoeken, zoals de administratie suggereert. Artikel 8 EVRM beschermt niet enkel de mogelijkheid om contact te houden, maar waarborgt het recht op daadwerkelijk samenleven, op fysieke nabijheid en op het gezamenlijk uitoefenen van gezinsleven. Het opvoeden van een kind via telefoon of sociale media is niet verenigbaar met dit fundamenteel recht.

Hoewel de administratie stelt dat de partner vrijwillig naar Marokko zou kunnen verhuizen, is dit in realiteit geen haalbaar alternatief. Mevrouw B. (...) S. (...) heeft geen band met Marokko, heeft daar geen sociaal of professioneel netwerk, en is daar nooit duurzaam verbleven. Bovendien bevindt zij zich in een kwetsbare situatie: zij is hoogzwanger, wat de mogelijkheid om te reizen of zich te verplaatsen sterk beperkt. Een gedwongen verhuis naar Marokko om het gezinsleven voort te zetten is in deze context niet realistisch en staat haaks op haar recht om als EU-burger in België te verblijven.

27.

De stelling dat het ongeboren kind zich "moeiteloos zal aanpassen" aan een andere omgeving, gaat voorbij aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het belang van het kind moet altijd prioritair worden afgewogen. Een gedwongen vertrek van de vader uit België net voor de geboorte van het kind is ingrijpend en kan leiden tot ernstige psychologische gevolgen voor zowel het kind als de ouders. Het vooruitzicht om het kind op afstand via digitale communicatiemiddelen op te voeden, zoals de administratie suggereert, staat haaks op de essentie van gezinsleven, dat fysieke aanwezigheid en dagelijkse betrokkenheid vereist.

Tot slot wijst verzoeker erop dat het belang van het kind volgens internationale verdragen (zoals artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind) een eerste overweging moet zijn. De beslissing van de administratie minimaliseert ten onrechte de impact van een uitwijzing op het ongeboren kind. De veronderstelling dat een kind zich "moeiteloos aanpast aan zijn omgeving" is niet gebaseerd op enige concrete analyse en miskent de noodzaak van stabiliteit in de eerste levensjaren.

28.

De beslissing van de administratie is daarom onvoldoende gemotiveerd in het licht van de concrete gezins- en leefsituatie van verzoeker. Een uitwijzing op dit moment is een buitenproportionele maatregel die onvoldoende rekening houdt met de fundamentele rechten van verzoeker, zijn partner en hun ongeboren kind. De noodzaak om de openbare orde te beschermen kan niet automatisch primeren op het gezinsleven, zeker niet wanneer er sprake is van spijtbetuiging, re-integratie-inspanningen en de afwezigheid van recidive sinds de feiten.

Om al deze redenen stelt verzoeker dat de mogelijkheid om het gezinsleven elders voort te zetten geen reëel alternatief is en dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met de werkelijke gezinssituatie. De inmenging in het gezinsleven van verzoeker is dan ook niet proportioneel en strijdig met artikel 8 EVRM.

Het middel is dan ook gegrond."

3.3. De middelen worden, gelet op hun onderlinge verknochtheid, samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder verwijst naar artikel 44bis, §1 van de Vreemdelingenwet en motiveert dat er een einde aan het verblijfsrecht van verzoeker wordt gesteld omdat hij een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Verweerder verduidelijkt op welke wijze hij tot deze vaststelling is gekomen. Verzoeker werd namelijk veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen op 7 november 2024 wegens ernstige inbreuken op de drugwetgeving die herhaaldelijk hebben plaatsgevonden tussen 17 juni 2023 en 1 juni 2024. Er werd onder meer een huiszoeking uitgevoerd waarbij er 249 gram hasj, 9,85 gram cocaïne en 1000 euro cash geld werd aangetroffen. In eerste instantie ontkende verzoeker de strafbare feiten, waarna hij toch is overgegaan tot een bekentenis. Niettemin minimaliseert verzoeker het zwaarwichtige karakter van de feiten, terwijl de

correctionele rechtbank wel zwaar aan de gepleegde feiten tilt: “*De feiten zijn ernstig en getuigen van een gebrekkig normbesef en een zucht naar gemakkelijk geldgewin, waaraan de gezondheid van de kwetsbare gebruikers ondergeschikt wordt gemaakt. Drugdelicten brengen de volksgezondheid in gevaar en bedreigen de openbare veiligheid. Verder bezorgt druggebruik overlast aan de maatschappij en leidt tot randcriminaliteit.*” en “*Gelet op de ernst van de feiten en de persoonlijkheid van de beklaagde (u), meent de rechtbank dat een probatie-opschorting of een werkstraf hem onvoldoende bewust zou maken van het ontoelaatbaar karakter van zijn gedrag en onvoldoende uitdrukking zou geven aan de maatschappelijke afkeuring ervan.*” Verweerder besluit dat het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving omdat verzoeker nog steeds geen tewerkstelling heeft en hij tijdens de correctionele procedure heeft verklaard dat hij drugs verkocht omdat hij geen werk had en zich in een precaire economische situatie bevond; omdat de drugshandel waaraan verzoeker zich schuldig maakte, een uiterst winstgevende bezigheid is en verzoeker puur uit geldgewin handelt; omdat verzoeker zeer snel na zijn aankomst in België al met justitie in aanraking kwam, hetgeen van een gebrek aan respect voor het gastland getuigt; omdat verweerder zich zorgen maakt over de omgeving en het sociaal netwerk waarin verzoeker vertoeft aangezien hij zich reeds heeft ondergedompeld in de Antwerpse drugshandel en hij er ongetwijfeld dubieuze contactpersonen heeft op na gehouden; en omdat de intenties van verzoeker om zijn verantwoordelijkheid op te nemen ten opzichte van zijn zwangere partner, geen afbreuk doen aan de zwaarwichtigheid van de strafbare feiten. Zijn duurzame relatie kon hem er in het verleden evenmin van weerhouden actief te worden in de drugshandel. Tenslotte motiveert verweerder ook waarom de duur van verzoekers verblijf in België; zijn leeftijd; zijn gezondheidstoestand; zijn gezinssituatie; zijn economische situatie; zijn sociale en culturele integratie en de mate waarin hij nog bindingen heeft met zijn land van herkomst niet in de weg staan aan het beëindigen van zijn verblijfsrecht.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

In casu stelt verweerder een einde aan het verblijfsrecht van verzoeker met toepassing van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

[...]

§4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verweerder is van oordeel dat verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, reden waarom er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijfsrecht. Verzoeker betwist echter dat hij een gevaar voor de openbare orde vormt. Hij stelt dat hij slechts één correctionele veroordeling heeft opgelopen, waarvoor hij zijn straf inmiddels volledig heeft voldaan. Het is niet omdat hij in het verleden strafrechtelijk werd veroordeeld, dat hij daarom op heden nog steeds een gevaar voor de openbare orde vormt. Bovendien stelt verzoeker dat het moet gaan om “*ernstige redenen van openbare orde*” in de zin van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet, hetgeen in casu niet zou zijn aangetoond. Verzoeker benadrukt dat hij sinds zijn correctionele veroordeling concrete stappen heeft gezet om zijn leven een andere wending te geven: hij heeft zich ingeschreven bij de VDAB als werkzoekende, hij heeft sollicitaties afgelegd; hij heeft zich ingeschreven voor een logistieke opleiding en hij heeft zijn rijbewijs behaald. Volgens verzoeker is er op

het moment van het nemen van de bestreden beslissing aldus geen sprake meer van enig gevaar voor de openbare orde.

Vooreerst moet erop worden gewezen dat de bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 44bis, §1 van de Vreemdelingenwet en niet artikel 44bis, §2 van diezelfde wet, zoals verzoeker laat uitschijnen. Immers behoort verzoeker niet tot de categorie “burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen” zoals bedoeld in artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker betwist dat hij een gevaar voor de openbare orde vormt, kan verder worden gewezen op artikel 45 van de Vreemdelingenwet:

“§1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd waarom verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt:

“Op 31 mei 2024 trok een bestuurder met zware voet de aandacht van een team politieambtenaren. Hij viel op door zijn roekeloos rijgedrag waarbij de verkeersinbreuken elkaar opvolgden. Na een wilde rit van enkele kilometers stapte hij uit en verdween kortstondig in een appartementsgebouw om er een drugsdeal te voltrekken. De bewoner van één van de appartementen had via Whatsapp een bestelling geplaatst. Graag wilde hij een gram cocaïne voor 50 euro aan huis laten leveren. Toch even later bellen de politieambtenaren bij hem aan. In paniek spoelt hij de cocaïne door het toilet, maar biecht alsnog aan de politie dat hij reeds meerdere keren via hetzelfde oproepnummer cocaïne bestelde.

Moge het duidelijk zijn dat u die wegpiraat en drugsdealer bent. Uit de verklaring van de gebruiker komt naar voren dat u eerder ook al verdovende middelen bij hem aan huis leverde, een modus operandi waarbij de pakkans lager ligt. Toch konden de politieambtenaren u diezelfde dag vatten en het voertuig met succes doorzoeken. Ze stuitten op een aantal honderd euro's cash geld en een mobiele telefoon. Bovendien werd u vergezeld door uw landsman N. (...) E. (...) M. (...) die destijds illegaal in België verbleef. Het voertuig behoorde toe aan een verhuurfirma en stond op naam van uw stiefbroer A. (...) A. (...). In het verleden deed de politie reeds vaststellingen van drugshandel waarbij een voertuig van voormelde firma werd ingezet.

Gelet op de feiten gaan de politieambtenaren over tot een huiszoeking. In uw woning liggen de drugs gewoonweg voor het grijpen. Zo stak u een halve blok hasj in de keukenkast boven het fornuis. In de lichtbak boven de badkamerspiegel moffelde u nog een hoeveelheid hasj en niet minder dan elf pakjes cocaïne weg. In de leefruimte bleven de politieambtenaren evenmin met lege handen achter. Onder de tafel had u namelijk een precisieweegschaal verstopt. Met het drugsgeld moest u uiteraard ook ergens naartoe. Een ladenblok in de woonkamer leek de plaats bij uitstek om 1000,00 euro cash geld achter slot en grendel op te bergen. Kortom, het was de moeite waard om bij u een huiszoeking uit te voeren. De vondst was niet min; 249 gram hasj en 9,85 gram cocaïne.

In het belang van het onderzoek diende uw mobiele telefoon te worden uitgelezen. Toch wilde u aanvankelijk niet meewerken. Later wordt duidelijk waarom; u had in Snapchat allerlei foto's opgeslagen van druggerelateerde oproepnummers en promoberichten. De uitlezing van de mobiele telefoon van uw kompaan N. (...) E. (...) M. (...) brengt tevens een en ander aan het licht. Zo vinden de politieambtenaren foto's van cocaïne en grote hoeveelheden cash geld. De foto's werden van 06 juli 2023 tot en met 31 mei 2024 in uw woning getrokken.

Vreemd genoeg tracht u politie en justitie zand in de ogen te strooien door de strafbare feiten in alle toonaarden te ontkennen. Tijdens een verhoor verklaart u nooit cocaïne te hebben verkocht. In uw woning

zouden er evenmin verdovende middelen liggen. Wat het huurvoertuig betreft, bedenkt u een onzinnige uitleg. Zo zou uw stiefbroer A. (...) A. (...) een contract met een verhuurfirma hebben afgesloten, omdat uw persoonlijk voertuig niet meer startte. Samen kwamen jullie op internet nietsvermoedend en helemaal toevallig bij betreffende malafide firma uit. De politie stelde zich evenzeer vragen bij uw aanwezigheid in het appartementsgebouw. Zonder enig gevoel van schaamte liegt u er verder op los. U zou er gewoon een huurwoning hebben bezichtigd. Niettegenstaande uw verklaringen elke geloofwaardigheid missen, beweert u dat de politie toch niet kan aantonen dat u drugs verhandelde. Dan krijgt u echter de resultaten van de huiszoeking te zien. De bewijzen stapelen zich genadeloos op. Toch tracht u alsnog uw onschuld staande te houden. Wanneer de foto's van N. (...) E. (...) M. (...) ter sprake komen, reageert u verrast. Onomwonden schuift u de verantwoordelijkheid door naar 'twee jongens' die bij u thuis op bezoek zouden zijn geweest.

Beetje bij beetje draait u bij en gaat met mondjesmaat tot een soort bekentenis over. Gelet op de waterdichte bewijzen had u immers geen andere keuze meer. Bij herverhoor verklaart u verdovende middelen te hebben verkocht toen u zonder werk zat. Naar eigen zeggen verkocht u hoofdzakelijk cocaïne, maar boot evenzeer hasj en cannabis aan. Niettegenstaande hun zwaarwichtig karakter minimaliseert u bovenstaande drugsfeiten door te benadrukken dat u slechts 'kleine' hoeveelheden verkocht. Uiteindelijk breekt het moment aan waarop u zich voor de Correctionele rechtbank van Antwerpen moet gaan verantwoorden.

De rechtbank tilt zwaar aan de door u gepleegde feiten: "De feiten zijn ernstig en getuigen van een gebrekkig normbesef en een zucht naar gemakkelijk geldgewin, waaraan de gezondheid van de kwetsbare gebruikers ondergeschikt wordt gemaakt. Drugdelicten brengen de volksgezondheid in gevaar en bedreigen de openbare veiligheid. Verder bezorgt druggebruik overlast aan de maatschappij en leidt tot randcriminaliteit." Uw raadsman benadrukt echter hoezeer het u wel niet spijt. Voorts zet hij uw goede voornemens in de kijker. Zo zou u opnieuw een taal cursus Nederlands willen volgen en werk zoeken. Daarom vraagt uw raadsman aan de rechtbank om u in hoofdorde de gunst van probatie-opschorting te verlenen, ondergeschikt een straf met probatie-uitstel en meest ondergeschikt een werkstraf. De rechtbank pakt u echter zonder fluwelen handschoenen aan: "Gelet op de ernst van de feiten en de persoonlijkheid van de beklagde (u), meent de rechtbank dat een probatie-opschorting of een werkstraf hem onvoldoende bewust zou maken van het ontoelaatbaar karakter van zijn gedrag en onvoldoende uitdrukking zou geven aan de maatschappelijke afkeuring ervan." Noch een gevangenisstraf met probatie-opschorting noch een werkstraf staan aldus in verhouding tot de ernst van de feiten. Bovendien zal de rechtbank slechts een gedeelte van uw gevangenisstraf en geldboete koppelen aan de modaliteit van het uitstel van tenuitvoerlegging.

Op 07 november 2024 veroordeelt de Correctionele rechtbank van Antwerpen u tot een gevangenisstraf van 18 maanden alsook tot een geldboete van 8000,00 EUR, zijnde 1000,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, daar u verdovende middelen (cocaïne en cannabis) zonder vergunning heeft verkocht, te koop heeft aangeboden, heeft afgeleverd of geleverd. Bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn is de geldboete vervangbaar door een gevangenisstraf van 90 dagen. Wat betreft de gevangenisstraf verleent de rechtbank uitstel van tenuitvoerlegging voor een termijn van vijf jaar (uitgezonderd het reeds ondergane gedeelte in voorhechtenis). Wat betreft de geldboete krijgt u uitstel voor een termijn van drie jaar voor een gedeelte van 5600,00 EUR, zijnde 700,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen. Op de dag van uw veroordeling werd u in onmiddellijke vrijheid gesteld op basis van artikel 33 van de wet van 31 juli 2023 betreffende de voorlopige hechtenis. Die onmiddellijke invrijheidsstelling is echter geen gunstmaatregel aangezien bovenstaand wetsartikel bepaalt dat iedere beklagde die voor de correctionele rechtbank verschijnt en een effectieve straf onder de drie jaar krijgt (of voor terro- en zedenfeiten onder één jaar) de dag van de uitspraak in vrijheid gesteld dient te worden.

Aangezien de feiten meermaals plaatsvonden tussen 17 juni 2023 en 01 juni 2024, stelt onze administratie vast dat de incriminatieperiode zich over een behoorlijk lange tijdspanne uitstrekt. Gedurende een jaar verkocht u narcotica aan verslaafde gebruikers.

Mocht u oprispingen van uw geweten hebben ervaren, dan onderdrukte u die al die tijd met succes. Het gaat dus geenszins over een eenmalige onverstandige daad. Bovendien faalde u erin zelf een punt te zetten achter uw wederrechtelijke activiteiten. Veeleer bracht uw roekeloos rijgedrag de justitiële bal aan het rollen. Niemand weet hoeveel maanden of jaren u nog verdovende middelen zou hebben verkocht indien de politiediensten niet hadden ingegrepen.

De drugshandel richt nochtans ernstige schade aan op individueel en maatschappelijk vlak. Gebruikers komen in een neerwaartse spiraal terecht waar ze meestal niet meer op eigen houtje uit geraken. Druggebruik brengt eerst en vooral een heleboel risico's met zich mee voor iemands lichamelijke en geestelijke gezondheid. Naargelang het gebruikte narcoticum verschillen de gevolgen. Bij cocaïne bijvoorbeeld levert de gebruiker steeds meer inspanningen zonder vermoeidheid, honger of dorst te voelen. Daardoor geraakt zijn of haar lichaam overbelast en kunnen er hartproblemen (hartaanval, hartkloppingen, hartritmestoornissen) optreden. Voorts vertonen gebruikers roekeloos gedrag, wat bijkomende gezondheidsproblemen kan veroorzaken. Zo nemen ze onnodige risico's in het verkeer, vrijen ze onveilig of wisselen ze gebruiksmateriaal uit met andere verslaafden. Na langdurig gebruik beginnen ze onder waanvoorstellingen te lijden en stellen zich agressief op. Tot slot hebben ze voortdurend last van een rusteloos en opgejaagd gevoel.¹ Het is dan ook niet verwonderlijk dat sommige gebruikers hun baan verliezen doordat ze minder goed presteren of onwettig afwezig zijn. In feite zet hun verslaving een domino-effect in gang waarbij het druggebruik de eerste steen is die de rest van hun leven laat instorten. Een

ontslagen gebruiker zit zonder inkomstenbron en dagelijkse bezigheid, hetgeen tevens tot eenzaamheid kan leiden en de negatieve spiraal alleen maar versterkt.

Hoewel de gebruikers niet per se over de nodige financiële middelen beschikken om cocaïne te kopen, is de drang naar een nieuwe dosis dermate sterk dat sommigen in de schuldenval trappen. Erger nog, bepaalde gebruikers plegen diefstallen of andere winstgevendende strafbare feiten. Dat is de zogeheten randcriminaliteit die de Correctionele rechtbank van Antwerpen ter sprake bracht in haar veroordelend vonnis van 07 november 2024. Tot overmaat van ramp treedt er bij de gebruikers een gewenningseffect op waardoor ze steeds hogere dosissen moeten gebruiken om dezelfde werking te ervaren. Met andere woorden: hun drugsleverancier doet gouden zaakjes. Naast de nefaste invloed op de financiële situatie en gezondheidstoestand van de gebruiker, kan het druggebruik tevens zijn gezinsleven aantasten. Het agentschap 'Opgroeien' van de Vlaamse Overheid zegt daaromtrent dat: "Wanneer ouders te kampen hebben met psychische problemen of verslaving, is dit voor de kinderen vaak voelbaarder dan gedacht [...2]". Een verslaafde ouder is immers niet de beste versie van zichzelf en kan zijn opvoedingstaak bijgevolg minder goed uitvoeren. Ook ouders van verslaafde kinderen zitten soms met de handen in het haar. Ze voelen zich bijvoorbeeld schuldig en denken in hun ouderrol te hebben gefaald. "Partners, familieleden en vrienden van mensen die in de problemen komen door hun gebruik, zitten vaak met dezelfde onzekerheden.³", schrijft de Druglijn op haar website.

Door maandenlang zonder gewetenswroeging verdovende middelen zoals cocaïne te verkopen, duwde u andere burgers in een diepe afgrond. Het is buitengewoon verontrustend dat u promoberichten naar (potentiële) klanten stuurde. In onderhavige context worden met zulke promoberichten aanbiedingen bedoeld in de aard van '3 pakjes cocaïne kopen, één pakje gratis'. Dergelijke berichten dragen actief bij aan de banalisering van druggebruik en halen burgers over de streep om drugs te kopen, met alle gevolgen van dien. Ook voormalige gebruikers dreigen opnieuw in de verleiding te geraken. Bovendien schrok u er evenmin voor terug om verkeersovertredingen te begaan in de hoop zo sneller bij de klanten te leveren. Zodoende bracht u andere verkeersdeelnemers in gevaar.

Niet alleen de gebruiker en zijn directe omgeving gaan gebukt onder de gevolgen van de drugsverslaving, de gehele maatschappij ondervindt hinder. De drugshandel eist bijvoorbeeld een financiële tol. Vorig jaar ging het grootste gedeelte van de onderzoekscapaciteit van de federale politie naar de strijd tegen drugscriminaliteit.⁴ De belastingbetaler draait op voor de kosten terwijl drugsleveranciers zoals u zich op een oneerlijke manier verrijken. Voorts tast de drugshandel het veiligheidsgevoel van burgers aan. Bepaalde wijken moesten aan leefbaarheid inboeten. Het betreft voornamelijk wijken in Antwerpen en Brussel waar regelmatig schietpartijen en granaataanslagen plaatsvinden.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19/02/1998, Dalia t. Frankrijk; EHRM 30/11/1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11/07/2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10/07/2003, Benhebba t. Frankrijk).

Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23/11/2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dat arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties.

Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25/10/2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26/10/1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17/01/2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19/01/1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Onze administratie komt tot het besluit dat uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Er gaat onzes inziens nog steeds een gevaar van u uit.

Ten eerste zit u zonder werk. In het veroordelend vonnis d.d. 07 november 2024 staat te lezen dat u drugs verkocht wanneer u geen werk had, een vaststelling die tevens op uw eigen verklaring berust. Jammer genoeg vlot uw huidige zoektocht naar een geschikte tewerkstelling niet. Na zo'n vijf jaar legaal verblijf op Belgisch grondgebied bent u er nog nooit in geslaagd alhier een vaste tewerkstelling binnen te rijden. Afgezien van een correctionele veroordeling veranderde uw profiel nauwelijks. Uw belofte om actief naar werk te zoeken, biedt onvoldoende garantie dat u in de nabije toekomst geen crimineel gedrag meer zal stellen. Uw persoonlijke situatie houdt aldus een recidiverisico in, des te meer daar u tevens een geldboete moet afbetalen.

Ten tweede is de drugshandel een uiterst winstgevende bezigheid. Per gram cocaïne verdiende u maar liefst 50,00 euro, een flink bedrag voor iemand die voorheen als uitzendkracht een schamel daginkomen op zijn rekening gestort kreeg. Zowel vorig jaar als het jaar daarvoor bewees u uit puur geldgewin te handelen. De individuele en maatschappelijk schade veroorzaakt door de drugshandel waren voor u duidelijk ondergeschikt aan uw persoonlijke verrijking. Het is niet voor niets dat de wetgever de verkoop van verdovende middelen streng strafbaar stelt.

Ten derde kwam u zeer snel na uw aankomst in de justitiële schijnwerpers van dit land te staan. Er verstrijkt amper drie jaar vooraleer u zich op de drugsriminaliteit toelegt. Dergelijke gedragingen zijn niet alleen problematisch, maar getuigen tevens van een gebrek aan respect tegenover het gastland en zijn bevolking. Aangezien u zelfs als nieuwkomer geen schroom voelde om strafbare feiten te plegen, belooft dat niet veel goeds voor de toekomst. Laat ons nogmaals benadrukken dat de politiediensten uw florerend drugshandelteje opdoekten en u geenszins zelf naar de noodrem greep.

Ten vierde maakt onze administratie zich zorgen over de omgeving en het sociaal netwerk waarin u vertoeft. Antwerpen kreeg de weinig flatterende titel 'cocaïnehoofdstad van Europa'. Dat u uitgerekend in regio Antwerpen woont, helpt natuurlijk niet om op het rechte pad te blijven. Overwegende dat u zich reeds in de plaatselijke drugshandel onderdompelde, hield u er ongetwijfeld wat dubieuze contactpersonen op na. Zo kunnen we bijvoorbeeld uw kompaan N. (...) E. (...) M. (...) citeren die samen met u de gevangenis invloog. Hij verbleef toen in België zonder houder te zijn van de nodige verblijfsdocumenten. Momenteel houdt justitie u nog nauwlettend in het oog om te vermijden dat u uw kans schoon ziet opnieuw drugs te verkopen.

Ten vijfde verklaart u nu weliswaar uw verantwoordelijkheid te willen opnemen ten opzichte van uw zwangere partner, maar dat doet geenszins afbreuk aan de zwaarwichtigheid van de door u gepleegde feiten. Bovendien kon uw duurzame relatie u er in het verleden evenmin van weerhouden actief te worden in de drugshandel. Integendeel, uw partner B. (...) S. (...) poogde koste wat kost het drugsgeld terug te krijgen. Tijdens de openbare terechtzitting verscheen zij namelijk als vrijwillig tussenkomende partij in de hoop dat de rechtbank het bedrag van 1000,00 euro aan haar vrijgeeft. Ze verzint als smoes dat het geld afkomstig zou zijn uit haar tewerkstelling. De rechtbank acht het echter afdoende naar recht bewezen dat betreffend geldbedrag afkomstig is uit de verkoop van verdovende middelen. Bijgevolg verklaart de rechtbank het volledige bedrag verbeurd."

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat uit het feit dat verzoeker zich tijdens zijn verblijf in het Rijk schuldig heeft gemaakt aan de verkoop van verdovende middelen, af te leiden valt dat hij geen respect heeft voor de in België te respecteren normen en dat hij er niet voor terugschrikt om, met het oog op louter gemakkelijk geldgewin, handelingen te stellen die de gezondheid van andere burgers in het gedrang brengen en die aanleiding geven tot maatschappelijke overlast. Het is evenmin kennelijk onredelijk om uit het gedrag dat verzoeker in het verleden stelde, af te leiden dat er op heden nog steeds een risico bestaat op nieuwe schendingen van de openbare orde. Verzoekers betoog laat hierover niet anders denken.

Verweerder trad geenszins onzorgvuldig op door uit de vaststelling dat verzoeker op herhaaldelijke wijze cocaïne en hasj verkocht – een feit dat door hem niet wordt ontkent –, het gegeven dat de strafrechter de feiten zeer ernstig heeft bevonden en de vaststelling dat de economische situatie van verzoeker nog steeds ongewijzigd is gebleven, af te leiden dat verzoeker een gedrag stelt dat ernstig genoeg is om te oordelen dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Het feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing. In wezen geeft verzoeker hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Verzoeker betoogt nog dat het uitblijven van een stabiele tewerkstelling niet automatisch tot recidive leidt, zoals door verweerder in de bestreden beslissing wordt vooropgesteld. Hij benadrukt dat hij zijn probatievoorwaarden strikt naleeft, hij geen nieuwe veroordelingen heeft opgelopen en er geen verdere aanwijzingen bestaan dat hij nieuwe feiten zou plegen. Verweerder wijst er in de bestreden beslissing op dat verzoeker, volgens zijn eigen verklaringen, de cocaïne verkocht omdat hij zich in een financieel nadelige positie bevond die werd veroorzaakt door het feit dat hij geen tewerkstelling had. De strafrechter benoemt in zijn vonnis dan ook het gemakkelijk geldgewin als één van de redenen waarom verzoeker zich schuldig heeft

gemaakt aan dergelijke feiten waarvan de ernst niet kan worden ontkent. De Raad acht het dan ook niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig waar verweerder verder benadrukt dat verzoeker op het moment van het nemen van de bestreden beslissing nog steeds geen werk heeft gevonden, waardoor het niet uitgesloten is dat verzoeker opnieuw zijn toevlucht zou nemen tot de drugshandel uit financiële overwegingen. Dit neemt niet weg dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de inspanningen die verzoeker heeft geleverd om een tewerkstelling te bekomen en de bewijzen van tewerkstelling die hij heeft voorgelegd. Echter kan verweerder worden bijgetreden waar hij vaststelt dat de pogingen van verzoeker om een stabiele tewerkstelling te vinden tot nog toe niets concreet hebben opgebracht: *“Wanneer we uw werkverleden in België onder de loep nemen, valt op dat uw economische integratie te wensen overlaat. Uw laatste werkervaring dateert van 14 oktober 2022 ofwel van zo'n tweeënhalf jaar geleden. Voordien verrichtte u uitsluitend arbeidsprestaties als uitzendkracht. Uit de tewerkstellingsdatabank Dolsis blijkt dat u tussen 16 juli 2021 en 24 november 2021 werkzaam was via het uitzendkantoor Trixxo Jobs, tussen 02 februari 2022 en 24 maart 2022 via het uitzendkantoor Xtra Interim, tussen 01 april 2022 en 14 oktober 2022 via het uitzendkantoor Start People. Die informatie strookt met de stavingsstukken die u in het kader van de vragenlijst hoorrecht voorlegde. Zo stuurde u twee tewerkstellingsattesten van Trixxo Jobs en Xtra Interim door waaruit blijkt dat u gedurende voormelde periodes als industrieel reiniger en slachter werkte. Aangezien het op de legale arbeidsmarkt niet meer wilde vlotten, legde u zich toe op de drugshandel. Tussen 17 juni 2023 en 01 juni 2024 maakte u zich meermaals schuldig aan de verkoop van cocaïne en cannabis in regio Antwerpen, hetgeen u later een fikse veroordeling oplevert. Aan de politiediensten verklaarde u verdovende middelen te hebben verkocht wanneer u zonder werk zat. Tijdens de openbare zitting van 07 november 2024 bij de Correctionele Rechtbank benadrukte uw raadsman echter dat u op zoek bent naar werk. In het kader van de vragenlijst hoorrecht ontving onze administratie daadwerkelijk negen sollicitatiebewijzen voor functies als logistiek medewerker, oderpicker en magazijnier op uitzendbasis. Blijkens een document van de VDAB staat u sinds 17 maart 2025 ingeschreven als werkzoekende die geen uitkeringen ontvangt. Het is onduidelijk of u eerder wel werkloosheidsuitkeringen ontving. Hoe dan ook, tot dusver wierp uw zoektocht naar werk klaarblijkelijk geen vruchten af.*

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat er enige tijd verging voordat u de Belgische arbeidsmarkt betrad. De partner van een Unieburger mag werken zodra het gemeentebestuur een bijlage 19ter aflevert, hetgeen voor u reeds op 16 april 2020 het geval was. Het duurt meer dan een jaar vooraleer u uw eerste stappen op de Belgische arbeidsmarkt zet. Daarna verricht u weliswaar arbeidsprestaties op uitzendbasis, maar een dergelijke tewerkstelling brengt een grote mate van onzekerheid met zich mee. De uitzendkantoren stelden immers steevast dag- en weekcontracten voor u op. Aangezien de werkgever op elk moment een einde kan stellen aan arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid is noch de stabiliteit noch de regelmatigheid van die bestaansmiddelen aangetoond. Uitzendarbeid is per definitie slechts tijdelijk en flexibel. Het is bijgevolg zeer onzeker dat u in de toekomst nog als uitzendkracht kan werken.

Ten tweede lijkt uw huidige zoektocht naar een geschikte baan allerminst van een leien dakje te lopen. Niettegenstaande uw raadsman meer dan een half jaar geleden aankondigde dat u naar werk zoekt, kwam er tot op heden weinig schot in de zaak. Bovendien lijkt u opnieuw een tewerkstelling op uitzendbasis te beogen. Zoals hierboven beschreven zijn inkomsten uit uitzendarbeid geenszins stabiel en regelmatig. Hoewel uitzendarbeid zeker een goede opstap kan zijn naar vast werk, slaagde u er in het verleden ook na langere tewerkstellingsperiodes als uitzendkracht niet in om een vast contract te ondertekenen. Erger nog, u kreeg geen interimopdrachten meer en gleed daardoor af in de criminaliteit. Alles overziend is uw beroepsactiviteit als uitzendkracht niet van die aard om thans te spreken van een duurzame economische binding met België.”

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, is de beoordeling van verweerder niet louter gebaseerd op de ene strafrechtelijke veroordeling die verzoeker heeft opgelopen. Verweerder heeft op uitgebreide wijze gemotiveerd dat uit het geheel van informatie verrat in het administratief dossier blijkt dat verzoeker wel degelijk een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Zo wijst hij onder meer op het feit dat de inbreuken op de drugwetgeving herhaaldelijk hebben plaatsgevonden tussen 17 juni 2023 en 1 juni 2024, zijnde een periode van ongeveer een jaar. Daarnaast getuigt het van weinig schuldbesef waar verzoeker in de eerste plaats *“in alle toonaarden”* de feiten ontkent: hij stelt nog nooit cocaïne te hebben verkocht en betwist dat er tijdens de huiszoeking in zijn woning verdovende middelen werden aangetroffen. Nadien gaat verzoeker dan toch over tot een bekentenis waarbij hij het zwaarwichtige karakter van de drugsfeiten minimaliseert. Verweerder wijst er eveneens op dat de strafrechter wel zwaar aan de feiten tilt. Volgens de strafrechter pleegde verzoeker ernstige feiten die getuigen van een gebrekkig normbesef en een zucht naar gemakkelijk geldgewin, waaraan de gezondheid van kwetsbare druggebruikers ondergeschikt wordt gemaakt. Er wordt op gewezen dat drugdelicten de volksgezondheid in gevaar brengen en de openbare veiligheid bedreigen. Dit standpunt wordt eveneens bijgetreden door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), rechtspraak waarnaar ook wordt verwezen in de bestreden beslissing.

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd in zijn betoog dat hij zijn correctionele straf inmiddels volledig heeft voldaan. Verzoeker staat op het moment van het nemen van de bestreden beslissing immers nog

steeds onder voorwaarden: hij werd op 7 november 2024 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor een termijn van vijf jaar, uitgezonderd het reeds ondergane gedeelte in voorhechtenis, en tot een geldboete van 8000 euro waarvan 5600 euro met uitstel voor een termijn van drie jaar. Dit impliceert dat de gevangenisstraf en de geldboete nog steeds effectief kunnen worden binnen deze termijnen.

De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat de vaststelling van een actuele bedreiging voor de openbare orde in regel weliswaar vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen, doch *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (cf. HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). Het actueel karakter van de bedreiging kan in bepaalde gevallen derhalve reeds voortvloeien uit de aard en ernst van de gepleegde feiten. Verzoeker toont met zijn betoog dat zijn veroordeling genuanceerd moet worden, dat er rekening moet worden gehouden met het feit dat het voor hem moeilijk was om een vaste job te vinden en te houden; dat hij op het moment van het plegen van de feiten financieel onder druk stond omdat hij geen stabiele tewerkstelling had en zich in een precaire sociale positie bevond, niet aan dat er in zijn geval niet kan worden geoordeeld dat de gedragingen die aan zijn strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen, van zodanige aard zijn dat hieruit voortvloeit dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker dan ook niet aan dat verweerder foutief, onzorgvuldig, of kennelijk onredelijk heeft vastgesteld dat verzoeker door zijn gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden.

Overeenkomstig artikel 44bis, §4 van de Vreemdelingenwet moet verweerder, wanneer hij een beslissing zoals in casu neemt, rekening houden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

In de eerste plaats betoogt verzoeker dat hij al vijf jaar in België verblijft en dus het grootste deel van zijn volwassen leven in België heeft doorgebracht. Hij stelt geen bindingen meer te hebben met zijn land van herkomst. Al zijn familie, uitgezonderd zijn moeder, woont in België.

Aangaande verzoekers bindingen met zijn land van herkomst en de duur van zijn verblijf in België, wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Laat ons nu de relatie met uw broers, zus en nichten analyseren. Volgens de vragenlijst hoorrecht wonen uw nichten en één van uw broers in België. Uw zus en andere broer zouden daarentegen in Spanje wonen. Opdat een relatie tussen broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par.33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Thans liggen er geen stukken voor waaruit blijkt dat u een in de zin van artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig gezinsleven onderhoudt met uw broers en zus. Een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden werd niet aangetoond. Hetzelfde geldt voor de relatie met uw nichten.

Verder wenst onze administratie graag een aantal kanttekeningen te maken bij uw verklaringen in de vragenlijst hoorrecht. Zo kondigde u bijvoorbeeld aan om kopieën van identiteitskaarten van familieleden over te maken. Concreet ging het over uw familieleden die in België zouden verblijven. Tot op heden mocht onze administratie geen kopieën ontvangen. Jammer genoeg vermeldde u evenmin de namen van betreffende familieleden, hetgeen ietwat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Teneinde uw familiale situatie zo goed mogelijk in kaart te brengen, verrichtte onze administratie enig opzoekingswerk. Zo blijkt dat u niet alleen voor uw partner een bezoektolating aanvraag, maar evenzeer voor haar broers genaamd B. (...) I. (...) en B. (...) S. (...). Zij kwamen twee keer op bezoek toen u in de gevangenis zat: op 23 augustus 2024 en op 31 augustus 2024. Zij staan trouwens niet ingeschreven in de Belgische bevolkingsregisters. Van nichten of een lijfelijke broer met verblijfsrecht valt echter geen spoor te bekennen. Tijdens het opzoekingswerk stootte onze administratie wel op de naam A. (...) A. (...). In het veroordelend vonnis d.d. 07 november 2024 staat te lezen dat hij bij een malafide firma een huurcontract afsloot voor een voertuig dat u gebruikte om drugs bij de gebruikers aan huis te leveren. Later verklaarde u aan de politie dat A. (...) A. (...) uw stiefbroer is. Wanneer de politiediensten uw woning doorzoeken, vinden ze trouwens ook zijn paspoort. In het informaticasysteem van onze administratie staat een persoon onder diezelfde naam geregistreerd². Hoewel niet onomstotelijk vaststaat dat die persoon daadwerkelijk uw stiefbroer is, stemmen heel wat elementen uit zijn administratief dossier overeen. Zo bezit hij een Spaanse verblijfskaart en werd hij in 2023 al een keertje opgepakt in een drugsgevoelige buurt voor illegaal verblijf. Jullie werden tevens in dezelfde Marokkaanse stad geboren. Hoe dan ook, uw aanwezigheid in België is geenszins vereist om contact te onderhouden met uw broer en zus in Spanje. Mocht u naar Marokko worden gerespatieerd, dan

kunnen zij u daar komen bezoeken. A. (...) A. (...) keerde in juli 2023 trouwens al een keer terug naar Marokko.

[...]

Op 03 juni 2025 werd u 28 jaar. Op het moment van uw aankomst in België was u 22 jaar oud. Daaruit leidt onze administratie af dat u het grootste gedeelte van uw leven in Marokko of alleszins in een ander land dan België heeft doorgebracht. Een eventuele terugkeer naar uw herkomstland zou derhalve geen onoverkomelijke hindernis mogen vormen. De werkervaring die u in België opdeed als uitzendkracht kan elders zeker van pas komen. Een baan als slachter of industrieel reiniger kan u tevens in een ander land dan België uitoefenen. Mocht u de opleiding bij de Merksemsse Rijkschool intussen tot een goed einde hebben gebracht, dan vormt het behaalde certificaat overal een meerwaarde. Bovendien lijkt u behoorlijk verankerd te zijn in de Marokkaanse gemeenschap. U trekt kennelijk vooral met landgenoten op: uw kompaan N. (...) E. (...) M. (...) en uw vriend L. (...) E. (...) A. (...) M. (...) waarvoor u in de gevangenis een bezoektolating aanvraag. U verklaart zelf nog Berbers (Riffijns) en Arabisch te spreken. Bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst zouden er zich aldus geen taalproblemen mogen voordoen. Een nieuw Marokkaans paspoort of een nieuwe Marokkaanse identiteitskaart kan u uiteraard bij het bevoegde Consulaat Generaal van Marokko in België aanvragen. Tot slot verklaart u zelf in de vragenlijst hoorrecht dat uw moeder in Marokko woont. Mocht u naar Marokko terugkeren, dan zou zij u aldaar kunnen ondersteunen.”

Uit het onderzoek van verweerder blijkt dat sommigen van verzoekers broers, zussen en nichten in België verblijven. Hij wijst erop dat, opdat de relatie tussen dergelijke familieleden onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, moet worden aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden. Thans liggen er geen stukken voor waaruit blijkt dat verzoeker met zijn broers, zussen en nichten een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het gezinsleven dat verzoeker zou onderhouden met deze familieleden, staat dan ook niet in de weg aan het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekers betoog laat hierover niet anders denken. Daarnaast wordt door verweerder opgemerkt dat verzoekers moeder nog steeds in Marokko woont; dat hij nog behoorlijk verankerd lijkt te zijn in de Marokkaanse gemeenschap; dat verzoeker vooral optrekt met landgenoten; dat hij het Berbers en het Arabisch machtig is en dat hij een nieuw Marokkaans paspoort of identiteitskaart kan aanvragen bij het bevoegde consulaat. Verzoeker is momenteel 28 jaar en kwam op 22-jarige leeftijd naar België. Verweerder stelt dan ook dat verzoeker het grootste gedeelte van zijn leven in Marokko heeft doorgebracht, hetgeen niet ernstig kan worden ontkend. Gezien alle informatie vervat in het administratief dossier en het feit dat verzoeker geen concrete bewijsstukken aanbrengt die de beoordeling van verweerder kunnen ontkrachten, kan de Raad verweerder bijtreden waar hij laat blijken dat verzoeker nog voldoende banden onderhoudt met zijn land van herkomst. Evenmin kan de duur van zijn verblijf in België op zich verhinderen dat zijn verblijfsrecht wordt beëindigd.

Vervolgens meent verzoeker dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met de inspanningen die hij heeft geleverd om zich in de Belgische samenleving te integreren. Hij is actief op zoek naar werk; heeft zich ingeschreven voor een logistieke opleiding en heeft zijn rijbewijs behaald. Ook kwam verzoeker pas na drie jaar in België te hebben verbleven, in aanraking met de criminaliteit. De eerste jaren probeerde verzoeker werkzaam te zijn via interimwerk, hetgeen voor nieuwkomers in België een gangbare manier van werken is. Verzoeker wijst erop dat hij zijn werkervaring heeft opgebouwd in sectoren waar instabiliteit inherent is, hetgeen verklaart waarom hij met dag- of weekcontracten tewerkgesteld was. Ook kan verzoeker Nederlands lezen en schrijven. Het is niet omdat hij gebruik maakte van een tolk tijdens zijn strafproces, dat hij de Nederlandse taal niet zou beheersen. Verzoeker betoogt tenslotte nog dat hij is gestart met een integratiecursus.

Dat verweerder wel rekening heeft gehouden met verzoekers zoektocht naar een tewerkstelling, is reeds uit de bovenstaande bespreking gebleken. Met zijn betoog dat het voor nieuwkomers niet abnormaal is dat ze via interimwerk tewerk worden gesteld en dat er in de sectoren waarin hij werkzaam was, wordt gewerkt met dag- en weekcontracten, slaagt verzoeker er niet in de door verweerder gemaakte beoordeling te ontkrachten. Hij toont namelijk niet aan dat zijn economische integratie in België van die aard is dat dit het nemen van de bestreden beslissing kan verhinderen. Aangaande verzoekers integratie in het Rijk, wordt in de bestreden beslissing verder het volgende gesteld:

“Laat ons evenzeer uw sociale en culturele integratie analyseren. Het duldt geen twijfel dat talenkennis de sleutel vormt tot een succesvolle integratie in het gastland. Toch deed u tijdens de openbare terechtzitting van 07 november 2024 bij de Correctionele rechtbank van Antwerpen een beroep op een beëdigd tolk die de volledige rechtspleging voor u van het Nederlands naar het Berbers en omgekeerd vertaalde. Op dat moment was u nochtans al enkele jaren in Vlaanderen woonachtig. Hoe dan ook, in de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 28 april 2025 verklaart u kennis van de Nederlandse taal te hebben. Desalniettemin stuurde u geen stukken door die uw talenkennis staven (bv. behaald certificaat, enig document waaruit blijkt dat u een taal cursus Nederlands met succes heeft afgerond). De vragenlijst hoorrecht werd weliswaar in het

Nederlands ingevuld, maar dat zegt weinig over eventueel verworven talenkennis. Het was immers toegestaan om de hulp van een derde in te schakelen.

Tijdens de openbare zitting van 07 november 2024 verklaarde u binnenkort opnieuw een taalcursus Nederlands te willen volgen. Het woord 'binnenkort' dient hier met een korreltje zout te worden genomen aangezien u niet meteen werk maakt van die mooie belofte. In het kader van de vragenlijst hoorrecht legde uw raadsman een mail voor van Atlas, het stedelijk agentschap voor integratie en inburgering te Antwerpen. In die mail staat onder meer te lezen dat u tijdens een afspraak informatie zal krijgen over de cursussen Nederlands en maatschappelijke integratie (het leven in België). Onze administratie merkt op dat de mail dateert van 09 april 2025. Ter herinnering, u vernam op 10 maart 2025 dat er een onderzoek loopt om uw verblijf te beëindigen op grond van redenen van openbare orde. Hoewel u maanden- of zelfs jarenlang nauwelijks inspanningen leverde om deel uit te maken van de Belgische samenleving, schrijft u zich opeens in voor twee integratiecursussen. De vraag rijst dan natuurlijk in hoeverre u intrinsiek gemotiveerd bent om dergelijke cursussen te volgen. Bovendien richt de cursus maatschappelijke integratie zich voornamelijk tot nieuwkomers. Het is ietwat eigenaardig dat u pas vijf jaar na uw aankomst interesse toont voor die cursus. Zo langzaamaan vreest onze administratie dat u enkel en alleen de Belgiëroute wilde nemen. De website van de Vlaamse overheid definieert dat begrip als 'een sluiproute waar Nederlandse allochtonen gebruik van maken om hun gezin te herenigen'. Aangezien Nederland hogere eisen stelt bij gezinshereniging, trachten sommige vreemdelingen de regels te omzeilen door zich eerst in België te vestigen. De inkomenseisen zijn alhier lager en de gezinsmigrant hoeft niet te slagen voor een inburgeringsexamen. Hoewel het niet strafbaar is om op die manier naar België te komen, spreekt dit wel boekdelen over iemands ingesteldheid."

Door louter opnieuw te wijzen op de inspanningen die hij heeft geleverd om zich te integreren, komt verzoeker geenszins tegemoet aan het motief dat uit niets blijkt dat hij zich ook daadwerkelijk heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving zodanig dat zijn verblijfsrecht niet meer zou kunnen worden beëindigd. Hoewel verzoeker voorhoudt dat hij de Nederlandse taal machtig is, liggen er geen stavingstukken voor die dit kunnen aantonen. Verzoeker verklaarde in november 2024 "binnenkort opnieuw een taalcursus Nederlands te willen volgen", doch werd er voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing geen enkel bewijs van het volgen van een dergelijke cursus voorgelegd. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een niet getiteld en ongedateerd document van Ligo Antwerpen. Niet alleen blijkt uit het administratief dossier dat dit document niet aan verweerder ter kennis werd gebracht voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing en het dus voor het eerst in het kader van de huidige procedure wordt aangebracht, er moet tevens worden opgemerkt dat uit dit document als zodanig niet kan worden afgeleid wanneer en of verzoeker daadwerkelijk Nederlandse taallessen heeft gevolgd. Het betreft immers geen inschrijvingsbewijs, noch wordt er verdere informatie verschaft over de concrete taallessen die verzoeker al dan niet zou hebben gevolgd. Verzoeker slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Er wordt niet bewezen dat verzoeker zich op een zodanige wijze zou hebben geïntegreerd in de Belgische samenleving dat verweerder ervan had moeten afzien om de bestreden beslissing te nemen.

Verzoeker bekritiseert verder dat de verwijzing naar de omgeving waarin hij vertoeft, louter speculatief is en hiermee geen actuele risico's worden aangetoond. Dat hij in Antwerpen woont en contact heeft met andere personen die illegaal in België verblijven, bewijst op zich niet dat hij zich nog steeds in een crimineel milieu begeeft. Hiermee viseert verzoeker het volgende motief van de bestreden beslissing: "Ten vierde maakt onze administratie zich zorgen over de omgeving en het sociaal netwerk waarin u vertoeft. Antwerpen kreeg de weinig flatterende titel 'cocaïnehoofdstad van Europa'. Dat u uitgerkend in regio Antwerpen woont, helpt natuurlijk niet om op het rechte pad te blijven. Overwegende dat u zich reeds in de plaatselijke drugshandel onderdompelde, hield u er ongetwijfeld wat dubieuze contactpersonen op na. Zo kunnen we bijvoorbeeld uw kompaan N. (...) E. (...) M. (...) citeren die samen met u de gevangenis invloog. Hij verbleef toen in België zonder houder te zijn van de nodige verblijfsdocumenten. Momenteel houdt justitie u nog nauwlettend in het oog om te vermijden dat u uw kans schoon ziet opnieuw drugs te verkopen", hetgeen echter slechts een overtollig motief betreft. Deze kritiek van verzoeker kan op zich dus niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden. Hetzelfde kan worden gesteld voor de kritiek die verzoeker aanvoert ten aanzien van het volgende motief van de bestreden beslissing: "Zo langzaamaan vreest onze administratie dat u enkel en alleen de Belgiëroute wilde nemen. De website van de Vlaamse overheid definieert dat begrip als 'een sluiproute waar Nederlandse allochtonen gebruik van maken om hun gezin te herenigen'. Aangezien Nederland hogere eisen stelt bij gezinshereniging, trachten sommige vreemdelingen de regels te omzeilen door zich eerst in België te vestigen. De inkomenseisen zijn alhier lager en de gezinsmigrant hoeft niet te slagen voor een inburgeringsexamen. Hoewel het niet strafbaar is om op die manier naar België te komen, spreekt dit wel boekdelen over iemands ingesteldheid". Verzoeker brengt met zijn kritiek geen informatie aan die kan doen vaststellen dat verweerder zijn verblijfsrecht niet had mogen beëindigen.

Vervolgens voert verzoeker aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met het gezinsleven met zijn Nederlandse partner, die op het moment van het nemen van de bestreden beslissing zwanger is. Hij voert dan ook de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt: .

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn Nederlandse partner niet wordt betwist. Er wordt evenmin betwist dat de partners samen een kindje verwachten.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven. In dit verband merkt de Raad allereerst op dat de bestreden beslissing op zich enkel inhoudt dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd. Er is geen sprake van een bevel om het grondgebied te verlaten of van een verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst.

In casu wordt het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cf. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (cf. EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In de bestreden beslissing wordt aangaande het gezinsleven van verzoeker het volgende gemotiveerd:

“Zowel uit de vragenlijst hoorrecht als uit de rest van uw administratief dossier blijkt dat u een stel vormt met mevrouw B. (...) S. (...) (geboren op (...) 2002 in Breda, van Nederlandse nationaliteit). Op 16 april 2020 bood zij zich aan bij het gemeentebestuur van Antwerpen teneinde een aanvraag voor verklaring van inschrijving (bijlage 19) in te dienen in de hoedanigheid van Europese onderdaan met toereikende bestaansmiddelen. Ze werd in het wachtregister ingeschreven. Op 06 november 2020 stelde het gemeentebestuur haar in het bezit van een E-kaart geldig tot 16 oktober 2025. Tijdens de eerste drie maanden van uw detentieperiode in de gevangenis van Antwerpen kwam zij regelmatig op bezoek. Concreet ontving u meermaals gemeenschappelijk en ongestoord bezoek van begin juni tot eind augustus 2024. Daarna stond u onder elektronisch toezicht. Naar eigen zeggen heeft u sinds juli 2018 een duurzame relatie met mevrouw B. (...) S. (...). Zij geraakte onlangs in verwachting. Haar vermoedelijke bevallingsdatum is uitgerekend voor 09 november 2025.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) beoogt onder meer het recht van eenieder op eerbiediging van zijn gezinsleven te waarborgen. Onze administratie betwist geenszins dat uw band met B. (...) S. (...) in dat kader als beschermingswaardig kan worden beschouwd. Toch bepaalt het tweede lid van voormeld artikel dat de Staat uw recht op eerbiediging van uw gezinsleven mag beperken mits voldaan wordt aan een aantal voorwaarden. Enerzijds moet de beperking bij wet voorzien zijn, anderzijds moet ze in een democratische samenleving noodzakelijk zijn om bijvoorbeeld de openbare veiligheid te beschermen en strafbare feiten te voorkomen. Niettegenstaande uw korte verblijfsduur in het Rijk, maakte u zich reeds schuldig aan ernstige drugsfeiten. Zoals later in onderhavige beslissing uiteengezet, vormt u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor de maatschappij. Inmenging in de uitoefening van uw recht op een gezinsleven is derhalve legitiem en noodzakelijk.

Bovendien maakt u nergens voldoende aannemelijk dat uw gezinsleven uitsluitend in België kan plaatsvinden. In uw administratief dossier is er immers geen sprake van onoverkomelijke hordes die de voortzetting van uw gezinsleven in een ander land dan België verhinderen. Uit uw verklaringen komt weliswaar naar voren dat een terugkeer naar uw herkomstland onmogelijk zou zijn door de zwangerschap van uw partner, maar u voegt geen enkel argument aan om dat standpunt te verduidelijken. Hoewel uw partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, belet haar niets u vrijwillig naar Marokko te volgen om aldaar jullie gezinsleven verder te zetten. Het is tevens denkbaar dat u in Nederland of in een andere lidstaat van de Europese Unie verblijfsrecht tracht te verwerven. Als Nederlandse onderdaan kan mevrouw B. (...) S. (...) zich zonder noemenswaardige problemen opnieuw in Nederland vestigen. Het lijkt er trouwens op dat zij het grootste gedeelte van haar leven in Nederland heeft doorgebracht waardoor de binding nog bijzonder sterk is. Een verhuis naar Nederland zou u de mogelijkheid bieden met een propere lei te beginnen aangezien u er nog geen strafrechtelijke feiten pleegde. Eventueel verworven kennis van de Nederlandse taal komt er ongetwijfeld van pas.

Onze administratie erkent dat een terugkeer naar uw herkomstland of de vestiging in een ander land aanpassingsvermogen vraagt. Toch gingen jullie nog niet zo lang geleden - op eigen initiatief - reeds zo'n uitdaging aan. Begin 2020 kwamen jullie immers samen naar België, een land waar geen van jullie beiden eerder heeft gewoond. Wat jullie ongeboren kind betreft, dient te worden opgemerkt dat het zich moeiteloos aan zijn omgeving zal aanpassen. Mochten jullie België verlaten, dan heeft dat geen ontwrichtende impact op het ongeboren kind of op de pasgeboren baby. Wanneer mevrouw B. (...) S. (...) er echter voor zou kiezen om in België te blijven, dan kunnen jullie met elkaar in contact blijven via moderne communicatiemiddelen zoals sociale media, telefoon, e-mail enzoverder. Dergelijke communicatiemiddelen zijn zowel in België als in Marokko beschikbaar. Voorts zou zij u regelmatig in uw herkomstland kunnen komen bezoeken. Tot slot merkt onze administratie op dat jullie naar alle waarschijnlijkheid gedurende twee jaar een langeafstandsrelatie onderhielden.

In de veronderstelling dat jullie daadwerkelijk sinds juli 2018 een koppel vormen, duurde het niet minder dan twee jaar vooraleer jullie je in hetzelfde land vestigden. De geografische afstand tussen Nederland en Marokko hield mevrouw B. (...) S. (...) er niet van af om een relatie met u aan te gaan. Hoe dan ook, uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen de handhaving van de openbare orde. Het staat buiten kijf dat uw partner weet had van uw criminele activiteiten in het drugsmilieu voordat ze met u een gezin begon te stichten."

Verzoeker betoogt dat zijn partner zwanger is en dat zij beiden in een situatie van economische kwetsbaarheid verkeren. Hij benadrukt dat de aanwezigheid van beide ouders bij de bevalling cruciaal is. De opvoeding van een gemeenschappelijk kind vereist stabiliteit, nabijheid en betrokkenheid van beide ouders. Verzoeker betwist dat hij zijn gezinsleven buiten België zou kunnen uitoefenen. Zijn partner verblijft legaal in België als Unieburger en heeft in België haar eigen leven opgebouwd. Ze geniet medische opvolging voor haar zwangerschap in België, woont hier en heeft in België haar sociaal leven uitgebouwd. Er is geen enkele aanwijzing dat zijn partner bereid of in staat is om haar leven in België stop te zetten om naar Marokko of terug naar Nederland te verhuizen. Er kan volgens verzoeker niet zonder meer worden verondersteld dat zijn partner naar Marokko kan verhuizen of kan terugkeren naar Nederland. Hoewel zij de Nederlandse nationaliteit heeft, betekent dit niet automatisch dat de gezinshereniging daar probleemloos zou verlopen. Zijn partner heeft geen band met Marokko, ze heeft daar geen sociaal of professioneel netwerk en heeft daar nooit duurzaam verbleven. Ook kan verzoeker zich niet achter het motief van een langeafstandsrelatie scharen. Hij stelt dat hun situatie intussen volledig is gewijzigd. Sindsdien hebben de partners samen een leven opgebouwd in België, ze wonen samen en verwachten een kindje. Hun situatie vandaag kan niet gelijk worden gesteld met hun vroegere langeafstandsrelatie. Verzoekster stelt dat hij geen contact kan onderhouden met zijn gezin louter via digitale communicatie of incidentele bezoeken in het buitenland. Het opvoeden van een kind via de telefoon is niet verenigbaar met artikel 8 van het EVRM. Tenslotte mag de impact van de bestreden beslissing op het belang van het kind niet worden onderschat.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge

te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen zij worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de bestreden beslissing en het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing met deze criteria heeft rekening gehouden.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70). De Raad stipt aan dat het derde Boultif/Üner-criterium, hoger vermeld, zo ontworpen is om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt.

Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zekere gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif/Zwitserland, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov/Oostenrijk, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, § 41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A./Verenigd Koninkrijk, §§ 63 en 68). De Raad verwijst naar haar eerdere uiteenzetting en stelt vast dat verzoeker geen noemenswaardige elementen heeft aangereikt aangaande zijn gedraging en evoluties in zijn persoonlijkheid sedert zijn vrijlating onder voorwaarden.

Specifiek wat betreft het negende Boultif/Üner-criterium, hoger vermeld, merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name, het behoud van de eenheid van het gezin enerzijds, en het welzijn van het kind anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), §§ 135-136).

In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM dat, hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle

beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoeker wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, §1 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. Verzoeker betwist niet dat de inmenging is voorzien in de wet en een gerechtvaardigde doelstelling nastreeft. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (cf. RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). De inmenging in het gezinsleven van verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden, bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, §§ 51 en 53). Zoals hierboven uiteengezet, vereist dit dat verweerder een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van verzoeker en zijn familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die aantonen dat het belang van zijn (ongeboren) kind vergt dat hij in België verblijft. Mede gelet op het feit dat verzoekers kind op het moment van het nemen van de bestreden beslissing nog niet geboren is, toont hij niet aan dat het hoger belang van dit kind zijn nabijheid vergt. Evenmin toont verzoeker met zijn betoog aan dat hij zijn gezinsleven met zijn Nederlandse partner enkel in België zou kunnen verderzetten. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de partners initieel gedurende twee jaar een langeafstandsrelatie onderhielden, waarbij de geografische afstand tussen de partners aldus geen probleem vormde. Verzoeker kan zijn gezinsleven met zijn partner blijven onderhouden aan de hand van moderne communicatiemiddelen en gebeurlijke bezoeken in het buitenland. Daarnaast merkt verweerder op dat hoewel verzoekers Nederlandse partner over een geldig verblijfsrecht in België beschikt en zij niet kan worden gedwongen het grondgebied te verlaten, er geen redenen worden aangebracht waarom het gezinsleven onmogelijk kan worden verdergezet in Nederland. Als Nederlandse onderdaan kan zij immers zonder noemenswaardige problemen terugkeren naar haar land van oorsprong. Hij brengt geen concrete elementen aan waaruit volgt dat deze beoordeling van verweerder foutief of kennelijk onredelijk zou zijn. Verzoeker weerlegt niet dat, zoals de bestreden beslissing stelt, zijn persoonlijke en familiale belangen niet primeren op de vrijwaring van de openbare orde. Het afwegen van de belangen van verzoeker en deze van de maatschappij is precies en grondig gebeurd. Verzoeker heeft de openbare orde geschonden en de hierboven geciteerde motieven tonen geen disproportionaliteit aan. Verzoeker toont niet aan dat diens verwijdering het hoger belang van zijn ongeboren kind in dit geval zou schenden.

Door het louter tegenspreken van bepaalde motieven toont verzoeker nog niet aan dat deze motieven incorrect of kennelijk onredelijk zijn. Verzoeker blijft in gebreke concreet in te gaan op de voorziene motieven en laat na het een en ander te weerleggen. In de gegeven omstandigheden toont verzoeker niet aan dat verweerder de gezinsbelangen onvoldoende in rekening heeft gebracht of hieraan onvoldoende gewicht heeft toegekend. Hij toont niet aan dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat het gezinsleven van verzoeker elders normaal en effectief kan worden verdergezet indien zijn partner hem vrijwillig wenst te vervoegen in Nederland dan wel Marokko, of aan de hand van moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken in het buitenland.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker tenslotte nog de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, volstaat het erop te wijzen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft zodat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in casu niet van toepassing is.

De middelen zijn dan ook ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN